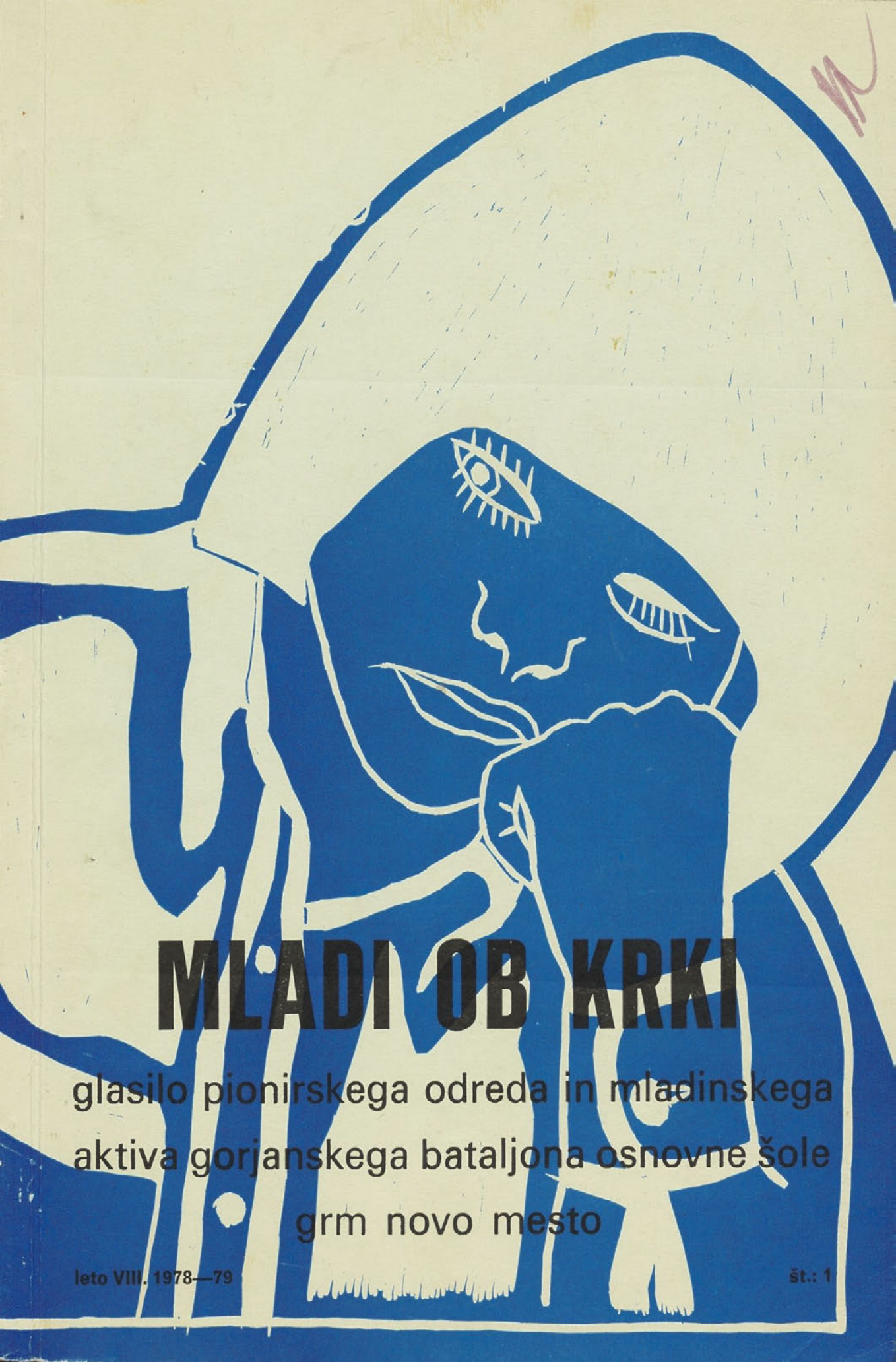

MLADI OB KRKI

glasilo pionirskega odreda in mladinskega aktiva gorjanskega bataljona osnovne šole grm novo mesto

leto VIII. 1978—79 št.: 1

NA SVOJO DOMOVINO SMO VSI PONOSNI ; LJUBIMO JO, SAJ JE DOMOVINA VELIKO SRCE, BREZ KATEREGA NE BI MOGLI ŽIVETI.

D O M O V I N A

O domovina, s krvjo prepojena! Ti si varno gnezdo nas vseh! Zate so se borili, ko so te zasedli črni in zeleni vojaki, ko so po ulicah visele tuje zastave, ko v šolah niso govorili v domačem jeziku, ko so ptice pevke utihnile, ko se je pela slovenska pesem le za zaprtimi vrati. Črni vojaki so hoteli vzeti vse, podjarmiti naše ljudi, jih zasužnjiti, a se niso pustili, ker so te ljubili, domovina. Ti si se rodila sredi vojne vihre, sredi pokanja pušk, streljanja topov, brnenja letal, rodila si se na drugem zasedanju AVNOJ-a v Jajcu, 29. XI. 1943. leta.

Kaj pa je domovina? To je ogromna hiša, v kateri svobodno, združeno in bratsko živimo, to je sreča nas vseh. Domovina so srebrna lesketajoča jezera, valoviti hribi, čudovite doline, prašne ceste, pisani travniki, zasnežene planine, umazane, deroče reke.... Pomeni nam veliko; predstavlja mir, svobodo, kruh, zlato sonce.... Domovina, kako bi brez tebe, kako bi se otroci igrali, občudovali zvezde, kako bi svobodno mislili, sanjarili, se učili, kako bi sploh ljudje živeli?

Kako žive ljudje brez domovine, v tujini? Podrediti se morajo tujim ljudem, ne smejo se pogovarjati v domačem jeziku, niso svobodni! Čeprav imajo vsega zadosti, hrano, obleko, lep dom, je njihovo srce temno, mračno, žalostno ....

Tako je bilo nekoč tudi pri nas.

Toda sedaj, ko živimo v miru, ko nam domovina nudi varno zavetje, domačo toplino, je vse drugače. Na svojo domovino smo vsi ponosni; ljubimo jo, saj je domovina veliko srce, brez katerega ne bi mogli živeti.

Barbara Bulc
8. c

STARI OČE MI JE PRIPOVEDOVAL

Stari oče mi je pripovedoval zanimivo zgodbo iz NOB.

Bil je terenski delavec in je sprejemal partizansko pošto. Nekega jutra je prinesla kurirka iz sosednje vasi pismo. Ker jo je eden domačih izdajalcev videl, je hitro javil domobrancem. Izdajalci so takoj poslali patruljo z ukazom, da preišče vso hišo. Patrulja je šla mimo okna, oče pa je brž skril pismo v zajčjo luknjo. Domobranci so naredili preiskavo, premetali vse, a pisma niso našli. Od same jeze so starega očeta odgnali na komando in ga zasliševali. Ker niso nič zvedeli, so ga izpustili.

Ko je prišel domov, je takoj uredil, da je pismo prišlo na pravo mesto.

Mirjam Burgar
3. b članica literarnega krožka

DOGODEK IZ VOJNIH DNI

MED VOJNO SO V OČETOVO RÒJSTNO VAS PRIŠLI ITALIJANSKI FAŠISTI. NA DVORIŠČU MOJE STARE MAME SO ZAČELI KUHATI POLENTO. STARI MAMI SO VZELI ZADNJE KILOGRAME MASTI TER MOKO IN SI KUHALI POLENTO. KO JE BILA KUHANA, SO V VAS PRIŠLI PARTIZANI. ZAČELI SO STRELJATI. FAŠISTI SO SE PRESTRAŠILI IN ZBEŽALI. VSA POLENTA JE OSTALA V KOTLU. STARA MAMA JE TOKRAT DO SITEGA NAHRANILA SVOJE IN VSE VAŠKE OTROKE.

ALENKA FLORJANČIČ
2. b

V O J N A

PADEL MLAD JE PARTIZAN,
SREDI TRAT JE POKOPAN.
MATI JOČE IN JEČI,
V JEČI OČE GLAD TRPI.

VAS JE POŽGANA,
SESTRA IN BRAT STA IZGNANA.
VSE JE PRAZNO IN PUSTO,
DO KDAJ ŠE VOJNA BO?

CLAVDIJA MESTNIK
4. b lit. krožek
nižja skupina

PADEL JE MLAD PARTIZAN

Padel med borbo je mlad partizan,
tamle na hribu je pokopan.
Kdo mu bo svečko prižgal
in kdo bo šopek mu dal ?

Ptička na grobu žvrgoli
in pionir h grobu hiti.
Dal mu na grobek je svečko
in zaželel mu mir.

MAJA DRAVINEC
4.b, članica lit. krožka

KURIRČEK

GRE KURIR PO GOZDNI POTI
IN GA SREČA PARTIZAN.
"O LE KAM GREŠ FANTIČ MLAD?"
KURIR PA PRAVI:
"PISMO VAŽNO GREM ODDAT!"

MIRJAM BURGAR
3. b

JPRUS

IZ MLADIH DNI MOJEGA OČKA

Rojstna hiša mojega očka stoji v Poljanah pri Dolenjskih Toplicah. Doma je bilo veliko otrok. Zanje so skrbeli skrbni starši. Fantje so pomagali pri delu očetu in hodili na pašo, očkove sestre pa so pomagale mami doma, v kuhinji in na vrtu.

Pričela se je vojna. Okupator je vdrl v našo domovino in začel zatirati naše ljudi. Mnogo mož in fantov je okupator zaprl v ječe. Mnogo naših ljudi je sovražnik odpeljal v taborišč.

Najbolj pogumni so odšli v gozdove. Postali so partizani. Tudi moj očka in dva njegova brata, moja strica, sta postala partizana. Junaško so se borili proti okupatorjem.

Nekega večera je stal očka na straži. Z njim so bili v zasedi še trije borci. Noč je bila temna. Tedaj zaslišijo oprezne korake in tujo govorico. Sovražnik! Enemu od borcev se sproži puška - sovražnik pa v beg. Borci pa vsi veseli, da so prestrašili in ugnali sovražnika. Ta se res ni upal ponoči več v gozd.

Moja dobra stara mama je velikokrat kuhala za partizane. Radi so se ustavljali pri njej in ji rekli: "Naša dobra mamica!"

Vesel in ponosen sem, da so vsi v očkovi družini sodelovali v narodnoosvobodilnem boju.

ANDREJ HEFFERLE
3. a

BILA SEM KURIRKA

V vasi, kjer sem živela, so imeli Nemci svojo postojanko. Varne so se počutili le za debelimi zidovi starega gradu. Ves grad je bil obdan z bodečo žico, bunkerji in opazovalnicami. Od tam so občasno napadali partizane in ustrahovali prebivalstvo.

Veliko mož in fantov iz naše in sosednjih vasi je bilo v partizanih. Med njimi je bil tudi moj oče. Z materjo dolgo nisva vedeli, kje je, saj je bila vas zaradi postojanke nedostopna partizanom. Mati se je večkrat resno pogovarjala z menoj in dojela sem vso grozoto vojne. Želela sem si, da bi dobili stik z očetom in ta želja se mi je neke temne, deževne noči res izpolnila. Mati me je zbudila in v kuhinji sem zagledala očeta. Pojasnil mi je, da se je njihova brigada utaborila visoko nad vasjo in da rabijo partizani zvezo z ilegalci v dolini. Tako sem postala kurirka. Sporočila sem prinašala v staro zidanico, kjer so jih prevzemali partizani. V zidanici je živel starček in če me je kdo vprašal, kam grem, sem odgovorila, da nesem starčku mleko in jajca. Ko so Nemci zaslutili, da so v bližini partizani, so začeli poizvedovati in se pripravljati za napad. To smo zvedeli nekega jutra in takoj sem morala o tem obvestiti partizane. Pred mano je stala težka naloga, kajti Nemci so bili na preži. Z mamo sva se spomnili na staro kolo, ker sem morala tokrat ubrati daljšo pot. Odpeljala sem se po cesti, ki je peljala proti mestu. Trepetala sem, ko so mimo mene vozili nemški avtomobili. Čakala sem, da se cesta sprazni in bom lahko zavila proti gozdu. Ko sem videla,da ni nevarnosti, sem skrila kolo v grm in po strmi stezi zavila navkreber.

Tekla sem vso pot, dokler se nisem skrila v goščavi. Morala sem poiskati znano pot, ki je vodila do zidanice. Večkrat sem zgrešila, a končno mi je uspelo. Vsa zasopla in izmučena sem dosegla cilj. Na srečo je bil pri starčku partizan, ki je sprejel moje sporočilo. Prijel me je za roko in me odpeljal v brigado. Pot nazaj ni bila več varna, kajti v dolini so se že čuli streli. Brigada se je varno umaknila.

Ostala sem v partizanih in opravljala še naprej vse kurirske naloge.

Andreja Došler
6. b

UMRL JE VELIKI REVOLUCIONAR

EDVARD KARDELJ

Vedeli smo, da je bolan, da bi umrl, si nismo mogli misliti. Prišlo je iznenada. Umrl je v globoki nezavesti 10. februarja.

Nikoli se nisem kaj dosti zanimala za politiko, zato o Edvardu Kardelju nisem vedela nič več, kot da je pomemben politik in da je eden najbližjih sodelavcev tov. Tita. Vsepovsod se je govorilo o njegovi smrti, v njegov spomin smo imeli tridnevno žalovanje. Občutek žalosti, ki je legel na nas, je bil tako močan, da sem začela vestno prebirati mnoga poročila o njegovem življenju in delu.

Spoznala sem, da je bil tov. Edvard Kardelj mož velikih dejanj vse življenje. Bil je človek, ki je vse svoje življenje in delo posvetil boju za lepše in boljše življenje in bil eden izmed glavnih tvorcev našega socializma. Njegova smrt je velika izguba. Njegova zadnja dela je nestrpno čakal ves svet. Pokazal nam je pot, po kateri je treba hoditi v borbi za socializem. Po njej bo stopalo še več generacij, žal pa tovariša Krištofa ne bo več med nami, da bi ji pomagal z nasveti. Že med vojno je bil taktik, vodil, načrtoval je našo zmago. Živel je v stalni nevarnosti pred izdajo. Zelo me je ganila zgodbica iz Pionirskega lista o njegovem sinu Bučku, ki ga ni smel poklicati očka.

Njegovo smrt je težko občutil naš tovariš Tito. To smo videli, ko je stal ob krsti svojega najboljšega prijatelja in sodelavca. Bali smo se, da bo zajokal. Njegov zapis v knjigo žalosti je visoko priznanje in spoštovanje bojemu tovarišu : " Do zadnjega dne življenja, dragi tovariš Bevc, si ostal zvest ideałom naše revolucije ,.. "

In prišel je 13. februar. Ob enajstih so zatulile sirene po vsej domovini. Delavci v tovarnah, ustanovah, pionirji, mladinci, vsi smo se poklonili v slovo velikemu možu. Bilo mi je čudno tesno, ko sem gledala dolg sprevod, ki se je počasi pomikal proti grabnici narodnih herojev. Žaro s pepelom so položili zraven ostalih žar velikih mož, prijateljev našega Kardelja.

Ni ga več. Ostal je spomin in njegova dela. Ko bom prvič obiskala Ljubljano, bom nesla cvet na njegov poslednji dom.

Trudila se bom, da bom hodila po poti, ki jo je začrtal - v katero je veroval.

Daša Bračko
7. d

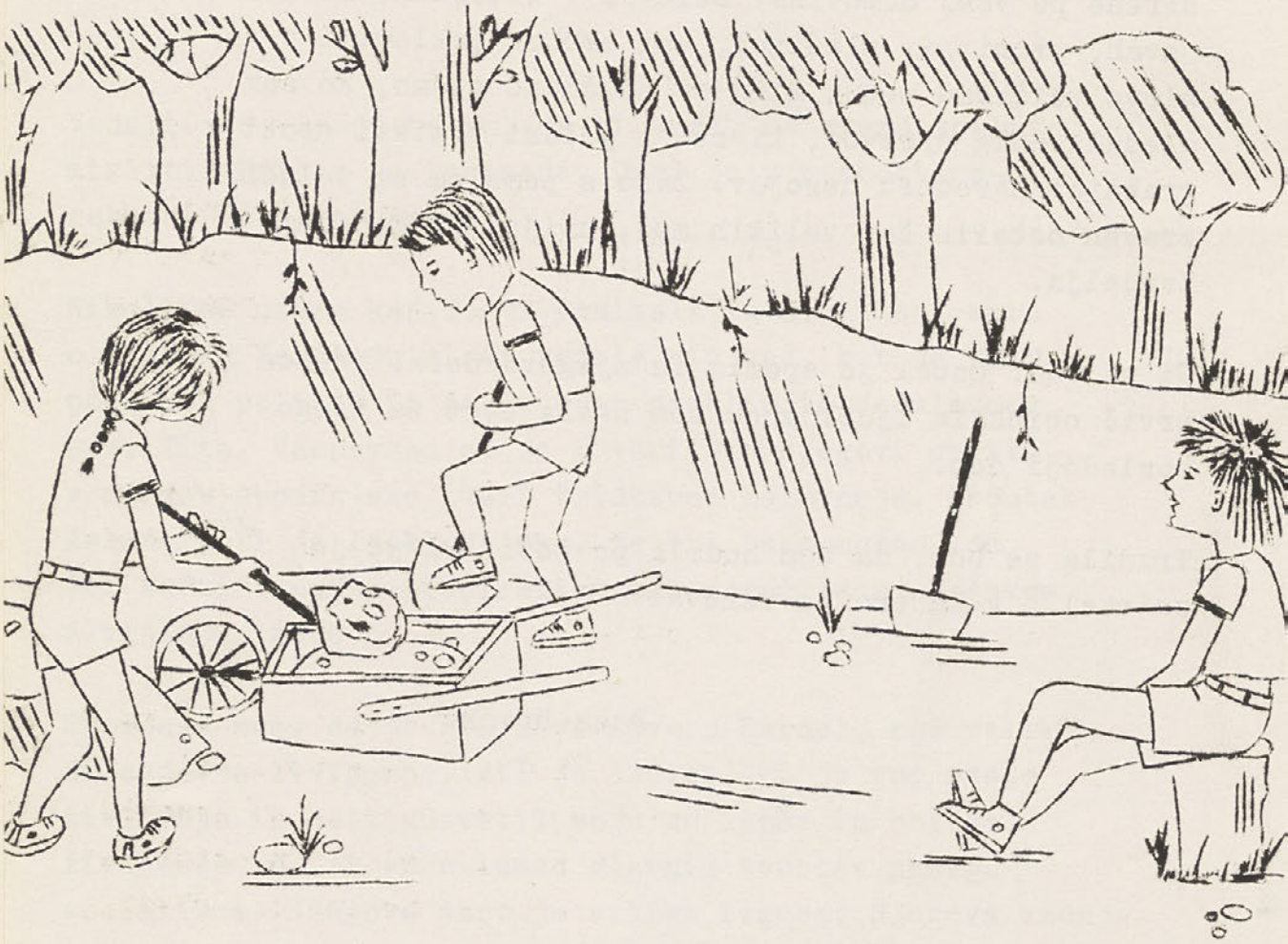

MI GRADIMO

CESTE

PROCE

PROSLAVA OV 20 - LETNICI IZGRADNJE AVTOCESTE

V petek in soboto, 21. in 22. oktobra 1978, je bila v Novem mestu proslava ob 2o-letnici izgradnje avtoceste.

Novo mesto je ob proslavi sprejelo veliko število graditeljev veteranov, zdajšnjih brigadirjev, gostov in občanov. Cesta je bila zgrajena pred dvajsetimi leti. Tudi proslava je bila tedaj v Novem mestu, na kateri je govoril tovariš Tito in ljudje se vsega še dobro spominjajo.

Tudi na letošnji proslavi je med drugimi točkami (recitacijami, pesmimi, igranju godbe) odmeval njegov glas. Še posebno stavek: "Mi gradimo cesto, cesta gradi nas," se je naselil v srca vsakega izmed prisotnih.

Na proslavi so se srečali nekdanji graditelji te ceste in stiski rok, nasmejana usta, lica in oči, so spremljali vsakogar izmed njih. Prepričana sem, da nobeden ni pozabil na brigadirsko življenje. Takrat so bili mladi in polni zanosa. Njihov cilj je bilo delo, česar se moramo mi, mladi, zavedati.

Po končani proslavi so se sklenile roke brigadirjev izpred dvajsetih let in današnjih ter zaplesali kolo, ki se je vilo čez cesto in tako sklenjeni brigadirji so pokazali, da je v naši državi še veliko delovnih in na svojo domovino ponosnih ljudi.

Lilijana Luzar
8. d

TOVARIŠ TITO JE DEJAL:

" MLADINA JE NAŠA MOČ,

NAŠE BOGASTVO "

Kdo je sodeloval na delovni akciji pred dvajsetimi leti, ko je bila zgrajena avtocesta, ki povezuje predor pod Karavankami z Gevgelijo na jugu?

Seveda, mladina! 54.ooo mladih iz vseh naših bratskih republik je zgradilo to cesto, cesto Bratstva in enotnosti v rekordnem času - sedmih mesecih. Mlade je ta akcija združila, postali so enotni. Drug drugemu so bili kot brat in brat, marsikdo pa je spoznal tudi novega tovariša. Več kot tisoč brigadirjev se je samo na tej akciji naučilo pisati in brati. Mnogi so se naučili voziti traktor, tovornjak - postali so šoferji. Nekateri so se naučili zidati, pridobili so mnogo izkušenj, tudi poklic in so veliko več vedeli in znali. V marsičem so se izpopolnili.

Mladina je naša moč ! Kdo je dvignil iz ruševin domovino? Kdo jo je zgradil? Kdo je gradil in gradi mostove, proge, ceste? Kdo? Mladina! Mladina! Bratstvo! Enotnost!

Marsikomu je počil žulj na roki, ko je pomagal graditi to cesto, marsikdo se je ponesrečil, a s tem rasti-razvoja ni ustavil, ker se ga ustaviti ne da!

Delovne brigade so šola bodočega življenja, šola za samoupravljanje.

Na mladini stoji svet, ona je temelj bodoče družbe!!
2o let je že, odkar je bila zgrajena ta avtocesta, ob kateri smo mi pravzaprav doma. Koliko nesreč se je že zgodilo na njej? Kaj vse je povzročila? Ni več moderna, kot je bila včasih. Zastarela je. Cesto je že zdavnaj prerasel čas.

Treba bo zgraditi novo, boljšo, širšo avtocesto in s tem povečati hitrost in varnost.

Barbara Bulc
8. c

ZAKAJ MLADI SODELUJEJO NA DELOVNIH AKCIJAH ?

Da se vzgajajo, da se med seboj spoznavajo, se sprijateljujejo. Koliko prijateljstev se je tu začelo? Koliko smeha se je tu izlilo? Kolikokratni "hura" je bil izrečen? Koliko brigad je postalo udarniških ? Koliko misli je bilo izrečenih? Nešteto. Kajti mladina se mora vzgajati in prav te akcije pomagajo mlademu človeku izoblikovati značaj.

Po končani delovni akciji brigadirji srečni odhajajo domov, kajti v srcu vsakega je žarek sreče: "Končano je . Tudi jaz sem pripomogel k temu...."

S tem gradimo novo, samoupravno družbo. Gradili in zgradili so ceste, proge, vodovode, ob vsem tem pa so gradili tudi sebe.

Helena Janžekovič
8. c.

KAJ NAM POMENI TOVARIŠTVO

Tovarištvo je beseda, ki jo je včasih težko razložiti. Kaže se v dejanjih. Preberimo, kaj menijo o tovarištvu učenci 3. b razreda.

- Je pomoč pri nesreči, pri delu in učenju. (Bori)
- Je pomoč pri učenju in bolezni. (Pavla)
- Da pomagam drugim pri učenju, nesrečah, pri pisanju. Pomagam pa jim zato, ker jih imam rad in sem njihov prijatelj. (Bernard)
- Če sem z nekom prijatelj in da se z njim dobro razumem. (Mladen)
- Spoštovanje prijatelja, pomeni prijateljska pomoč. Vse ljudi na svetu, ki jih imam rad. (Miran)
- Da spoštujem druge, da nisem zlobna do prijateljev, da jim pomagam, če so v stiski, da jih obiščem, če so v bolnici. (Lidija)
- Da imam dobre prijatelje, da so drugi tovariški do mene ter da sem jaz tovariški do drugih. (Marko)
- Spoštovanje učencev in drugih oseb. Pomeni mi vse, kar je najlepše na svetu. (Mirjam)
- Da pomagam drugim. (Renata)

RAZMIŠLJANJE O VOJNI IN MIRU

Zakaj ni na svetu pravice in miru ? To je moje vsakdanje vprašanje. Vojna ! Ob tej strašni besedi mi stopijo pred oči prizori nasilja, trpljenja, zatiranja in trinoštva. Otroci, naši vrstniki, ki so se komaj začeli veseliti brezskrbne mladosti, ostanejo brez toplega doma, staršev, bratov, sester. Ostanejo sami sredi vojne vihre, sredi tujih obrazov. Lakota, trpljenje, beda in siromaštvo - to ni za njih. Mladi so željni pravice in ljubezni. Zakaj morajo ljudje, ki so nedolžni, trpeti zaradi drugih ? Zakaj so ljudje tako nespametni in nevedni, da ne vedo, kako lepo je, če živiš v miru, če ima kdo toplo besedo zate, če ti ni treba vsako jutro vstati s težko slutnjo v srcu, da te morda ubijejo ti zlobni ljudje ?

Je človek nar zver, da ubija sočloveka ? Je mar zver, da pije ljudsko kri ? Živali ubijajo iz nagona, človek iz objestnosti. Tega se zaveda, ampak se vseeno ne sramuje. Včasih, ko poslušam poročila o ljudeh, ki se še bijejo v vojni, umirajo, čeprav ne vedo, za koga bodo umrli, me zbode v srcu. Želim si, da bi bila tam in da bi jim pomagala.

Kadar jem kakšno dobro jed, pomislim : " Ali so tisti ljudje že kdaj sploh slišali za to, ali sploh vedo, kaj je to krompir, meso ? " Ne verjamem, da vedo. Mi imamo vsega preveč. Trgovine so prenapolnjene z blagom, hrano in drugimi rečmi.

V časopisu je bila slika otroka. Majhnega otroka. Vame je gledal z velikimi, prosečimi očmi. Česa me prosi ? Hrane, obleke, morda samo ene tople besede.Ostal je brez matere, brez očeta, bratov, sester. Vse mu je vzela lakota, vojna.

Vesela sem, da živim v deželi, ki je svobodna, v kateri vladata pravica in mir. Nikoli ne sme biti več vojne. Živimo v miru, ne manjka nam skoraj ničesar. Mi smo srečni, toda drugi ?

Želim si, da ne bi bilo zatiranja. Da bi črnec videl v belcu sebe in obratno. Da bi bili vsi ljudje enaki.

Erika Papež

8.d

ŽIVIJO VSI OTROCI SREČNO, BREZSKRBNO ?

Otroški vrtec. Iz odprtih oken se sliši smeh in otroška govorica. Otroške roke držijo igrače. Obrazi izžarevajo srečo. Nekajkrat se zaslišijo tudi prijazne, malo stroge besede vzgojiteljic, ki opozarjajo na preveliko otroško razigranost.

Zajoka otrok. Jok vzbudi pozornost med to veselostjo. Vzgojiteljice obrišejo solze.

Toda imajo vsi otroci človeka, ki jih bo vzel v naročje, da jih potolaži, obriše solze ? Koliko otroškega gorja je nepotolaženega ? Veliko majhnih rok drži namesto igrač orožje. Mnogo otroških obrazov odraža grozo, strah. Marsikatera ušesa ne bodo nikoli slišala mirne, prijazne besede. Otroške misli se ponekod ukvarjajo s problemi, ki naj bi jih imeli le odrasli, saj so mnogi otroci prezgodaj spoznali vojno, lakoto, sovraštvo, smrt, nikoli pa občutili ljubezni.

V letu otroka naj vsaj nekaj storimo za vse te otroke. Pomagajmo jim, obsojajmo ljudi, države, ki so prezgodaj naredili iz otrok odrasle ljudi. Vsakemu otroku dajmo lepo in srečno otroštvo.

Za vse otroke sveta se odzivajmo z vsem srcem in vsak dan. Ne bodimo nevoljni pri denarnih prispevkih za nerazvite države, za njih otroke. To leto mora biti resnično leto otrok, da bodo vsi otroci spoznali, kaj je to ljubezen.

Helena Janžekovič
8. c

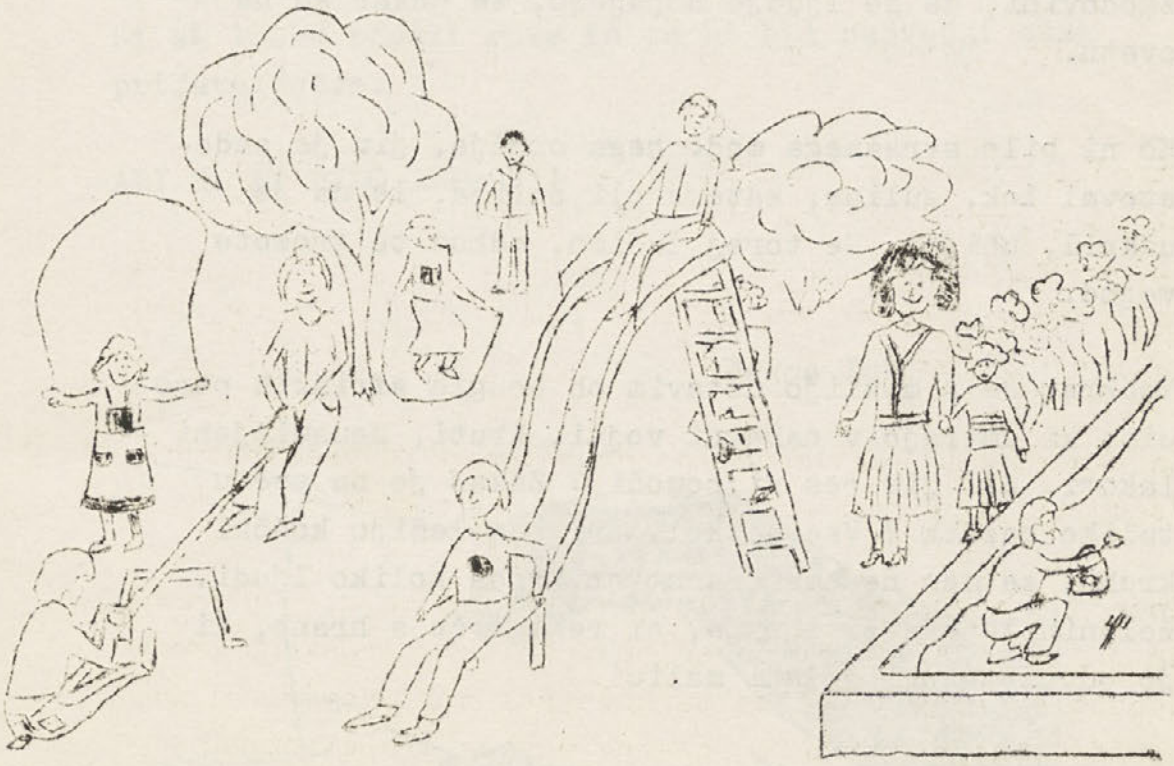

KO BI SI VSI LJUDJE PODALI ROKE

Med množico, milijonsko množico ljudi iz vseh kontinentov in držav, raznih ras in narodov, skoraj ne najdeš človeka, ki ne bi vedel, kaj pomeni besedica vojna. Toda vedeti, kaj je ta beseda, ni dovolj, saj se jo najbolj spozna, ko jo doživiš in v njej trpiš, mogoče celo daruješ življenje za lepši jutri. Vojna - le kdo si jo je izmislil, le zakaj ?

Ljudje se med seboj mnogokrat sovražijo, pobijajo in koljejo le zaradi ozemlja, ki je razprostrto po celi zemlji. " Toda zakaj ? " se sprašujejo mnogi. Mogoče niso dosti poučeni, niso prebrali knjig o zgodovini, da se ljudje bojujejo, že odkar so na svetu.

Ko ni bilo strašnega modernega orožja, jim je zadostoval lok, sulica, katerakoli palica, le da je udaril, ubijal. Se torej čudimo, odkod te grozote vojne.

Večkrat se z mislijo ustavim ob ubogih afriških otrocih, ki umirajo v naravni vojni, kruti, neusmiljeni - lakoti. Ali jim res ni pomoči ? Zakaj je na svetu toliko razlik ? Vse naokoli pri nas ležijo koščki kruha, za nas nepomembna stvar, toda koliko ljudi, željnih lepega življenja, bi rešili že s hrano, ki jo odvržemo pri šolski malici.

Ko sem bila mlajša, sem dostikrat poslušala pridigo staršev, ki so mi govorili, da naj pri vsakem odmetavanju hrane pomislim na uboge, podhranjene ljudi po mnogih državah. Dolgo se mi je zdelo to opozarjanje " mlatenje prazne slame"; toda vse bolj ko odraščam, vidim, kako prav so mi govorili. Ob vsakem pogledu na ljudi, suhe, kot bi imeli kosti pokrite le s kožo, se zgrozim in zares bi jim takoj odšla na pomoč, če bi le mogla.

V letu otroka, bomo skušali čimbolj pomagati našim trpečim vrstnikom po svetu. Upajmo, da bo tudi njim nekoč lepše.

Ko bi odpravili ti dve " ubijalki", uničili vse orožje, nasitili vse ljudi in bi zaživeli v miru, bi si lahko podali roke in to bi bil največji znak prijateljstva.

ALI NE BI BILO LEPO ?!!

Jasna Dokl

8.c

M A K

Mak sanjari,
v žitni goščavi.

In drobna plavica
vseh malih rož kraljica.

Ko mak jo zagleda,
ji reče: "Najlepša si seveda!"

Jerneja Košmerl
4. d

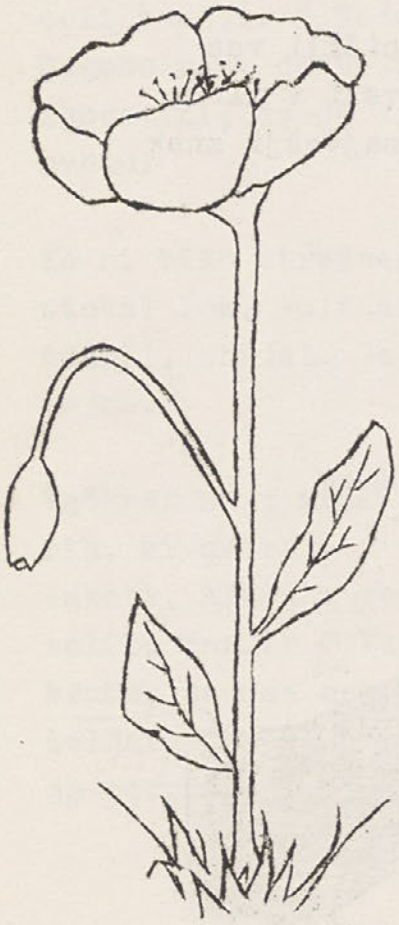

narava
narava
narava

PRIŠLA BO POMLAD

Prišla bo pomlad
ko jutranja zarja,
drevesa pozdravlja
in zvončki veseli so zacveteli.

Ko vstane še sonček,
potem bo lepo
in otroci veseli,
so v šolo hiteli.

Maja Gorše
4. c

MUŠNICA

Tam v gozdu sredi jase,
raste rdeča mušnica.
Kadar poje, kadar pleše,
ji rdeč klobuk vihra.
Na klobuku bele pike-
in se kar naprej baha.

Maja Dravinec
4.b lit. krožek-nižja
stopnja

P O M L A D N O J U T R O

Jutro. Sonce vzhaja in kakor žareča krogla kukaizza hriba. S svojimi žarki poboža prebujajočo se zemljo in dvigne tanko svileno zaveso, ki leži nad dolino. Megla se počasi dviguje, kot da se še ni prebudila. Sonce se z žarki dotakne rose na travi in drobne kaplje zažarijo v mavričnih barvah. Jablane so odprle svoje bogate cvetove in videti so kot veliki šopki. Cvetov je mnogo in zazdi se ti, da jablane nimajo cvetov ne listov, temveč drage kamne - tako se v soncu leskečejo rosne kaplje.

Sonce je že prilezlo izza hriba in žarki se skozi drevje pritihotapijo do potoka. Sončne niti se v dotiku z vodo razpršijo. Ko zapiha veter, voda vzvalovi in se zaiskri kot srebro. V vodi se ogledujejo dolgolase deklice vrbe in si razčesavajo dolge lase. Travnik ni več travnik, ampak zeleno morje, ki rahlo valovi. Cvetoči grmi me spominjajo na kupčke stepene smetane v skodelicah. Ptički veselo žvrgolijo in njihovo perje se iskri v soncu. Toda!

Na nebo se pripeljejo težki črni oblaki in pokrajino pregrne črna zavesa. Sonce ugasne in ptički utihnejo. Potuhnejo se v gnezda in drevesa se sklonijo k tlom. Ozračje je napeto in pokrajina valovi, kot bi se bala nečesa strašnega. Samo topoli so mirni in se vzvišeno vzpenjajo v nebo. Podobni so junakom, ki se ničesar ne ustrašijo.

Nebo prepara blisk in v daljavi se zasliši grmenje. Nebo grmi in razsaja, joče in pošilja strele. Podobno je trmastemu otroku, ki se jezi, ko pa ne dobi, kar bi rad, joka in se meče po tleh. Nebo ne prizanaša ničemur. Ruje drevesa, kuštra vrbam dolge lase, razburka potok, da se ta peneč zažene ob skalo

in se razleti na nešteto kapljic, ki pa niso mavrične, ampak sive in temne, kakor je temno nebo. Narava ne zdrži dolgo pod tem bremenom. Kmalu se upre. Drevesa trmasto stojijo, trava valovi kot razburkano morje in potok poplavlja bregove. Tedaj tudi sonce začne boj z oblaki in predre črno zaveso. Oblaki se razpršijo in pokrajina zablešči soncu v zahvalo.

Pokrajina je kot umita, le padla drevesa pričajo, da je šla tod mimo nevihta.

Tanja Kraus
8. d

U B O G I V R A B Č E K

BIL JE LEP SONČEN DAN.

VRAČAL SEM SE IZ VRTCA. PRED NAŠIM BLOKOM SEM NA TLEH NAŠEL MRTVEGA VRABČKA. NE VEM ZAKAJ JE POGINIL. HRANE JE POLETI DOVOLJ. MOGOČE PA JE BIL BOLAN. VRABČEK SE MI JE ZASMILIL. DA GA NE BI POJEDLA SOSEDOVA MUCA, SEM GA ZAKOPAL ZA BLOKOM.

TEGA NE BOM KMALU POZABIL.

BOŠTJAN GORŠE
1. c

M O J P A P A G A J

IMAM PAPAGAJA. IME MU JE PIKI. RADA GA IMAM. VČASIH JE POREDEN. MAMICA SE NANJ VEČKRAT JEZI, KER V KLETKI RAZMETAVA HRANO. PONOČI TEŽKO ZASPIM, KER PIKI KRIČI.

ANICA BRADICA
1. d

N A Š A M U C A

NAŠA MUCA JE SIVA,
ZELENE IMA OČI,
VSAK DAN SE PODI
IN MIŠKE LOVI.

DANES JE Z MUCO NEKAJ NAROBE,
JEZNA ZA PEČJO SEDI,
Z MIŠKO SE JE IGRALA
IN SE Z NJO BAHALA.
ZDAJ PA JI JE UŠLA.

URŠKA KUSIČ
2. a

M O J K U Ž A

MOJEMU KUŽKU JE IME BANE. IMAM GA PRI BABICI IN DEDKU V LJUBLJANI. JE OVČARSKE PASME IN ŠE MLAD. RAD SE IGRA, POSEBNO Z ŽOGO. TAKO SE IGRAVA PO VSE POPOLDNEVE, KADAR SEM PRI NJEM.

KUŽEK JE ŠE MLAD, VENDAR ZELO HUD. MENI ŠE NI NIČ NAPRAVIL. MOJEGA OČKA PA JE TAKO UGRIZNIL, DA SO MU MORALI V BOLNICI ZAŠITI KOŽO NA NOGI. DOMAČEGA MUCA RJAVCA IMA RAD IN SE Z NJIM IGRA. TUDI JESTA IN SPITA SKUPAJ. SOSEDOVEGA MAČKA NE MARA IN GA VEDNO OBLAJA. ZATO, KER JE KUŽEK HUD, GA IMATA BABICA IN DEDEK PRIVEZANEGA NA VERIGI. SPI V PASJI HIŠICI, KAMOR MU NOSIMO HRANO. VSAKO JUTRO MU ZAMENJAMO TUDI VODO.

KUŽKA IMAM ZELO RAD IN KOMAJ ČAKAM, DA GA VIDIM.

IGOR TERČEK
2. d

B A B I Č I N A M U C A

BABICA JE IMELA MAJHNO MUCO. NJEN KOŽUŠČEK JE BIL PROGAST IN MEHAK. OTROCI SMO JO IMELI RADI. Z NAMI SE JE IGRALA. NEKEGA DNE JE STEKLA NA CESTO. PRIDRVEL JE AVTO IN JO POVOZIL.

BABICA JE BILA ŽALOSTNA.

MATEJ LUŠTEK
1. c

S I N I Č K A

Blizu naše hiše teče potok. Ob njem rastejo stare vrbe. Blizu je tudi majhen gozdiček. Zato je pri nas veliko ptičk. Najlažje jih opazujem pozimi, ko priletijo na balkon, kjer imamo ptičjo hišico. Redno jim nastavljam hrano.

Bilo je nekega dne, ko sem bila še majhna. V ptičjo hišico sem nastavila kruhove drobtinice. Priletela je sinička in veselo kljuvala nastavljene drobtinice. Naslednji dan sem jo čakala. Ni je bilo. Pogledala sem v hišico. Sinička je bila mrtva. Odnesla sem jo na vrt in ji skopala grobek. Očka mi je povedal, da je umrla zato, ker sem ji dala drobtinice. Bila sem žalostna. Nikoli več nisem storila kaj takega.

Zdaj mi vsako jutro pojejo siničke na vrbi pod mojim oknom. Večkrat se spomnim na siničko, ki je izgubila življenje zaradi moje nevednosti.

Karmen Cvetko
4. b

N A Š A V E V E R I C A

MI IMAMO VEVERICO. IME JI JE MIKI. IMA LEP RJAV KOŽUŠČEK IN KOŠAT REP. ZELO RADA JE SONČNICE, LEŠNIKE, OREHE, SOLATO, PIŠKOTE IN SLADKOR. ZARADI TEH DOBROT JE ZELO DEBELA.

IMAMO JO RADI, ZATO ŽELIM, DA BI ŠE DOLGO ŽIVELA.

TOMAŽ ŽNIDARŠIČ
2. a

PTICE POZIMI

NEKATERE PTICE ODLETIJO JESENI NA JUG, MNOGE PA OSTANEJO PRI NAS ČEZ ZIMO. PTICE POZIMI ZELO ZEBE.

POMAGAMO JIM TAKO, DA JIM NAREDIMO PTIČJE KRMILNICE IN VANJE NATROSIMO ZRNJA. ČE STANUJEMO V BLOKU, PA NATROSIMO ZRNJE NA OKENSKE POLICE. PTICAM PA NE SMEMO DAJATI KRUHA.

MED NEVIHTO SO PTICE NAJRAJE V PTIČJIH KRMILNICAH, V SVOJEM GNEZDU, POD SLEMENOM HIŠE ALI BLOKA.

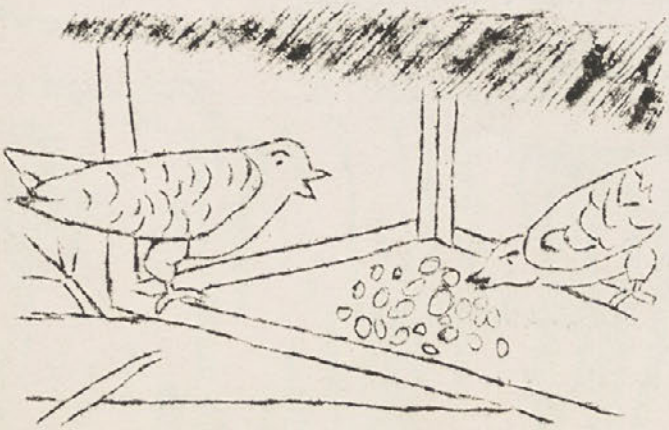

URŠKA KUSIČ
2. a

SNEŽENI MOŽ

Na bregu sneženi možiček stoji,
zre v otročaje in se smeji.

" Oh, glava ni dobra ! "
se deček jezi.
" Preveč je velika,
klobuka še ni ! "

Tam pa na bregu otroci stoje,
debele že kepe po zraku lete.
Joj, groza, kam kepa leti !
Mogočnemu snežaku glava odleti.

Andreja Došler
6. b

N A S N E G U

V PONEDELJEK JE BIL LEP ZIMSKI DAN. SONCE NAS JE VABILO NA SNEG. ŠLI SMO NA RAGOVO. USTAVILI SMO SE NA HRIBU. SEDLI SMO NA SANKE IN ŠLO JE V DOLINO KOT VETER.

BILO JE IMENITNO.

BOŠTJAN VIRC
1. d

SMUČANJE NA KRVAVCU

LANSKO ZIMO SVA Z OČETOM ODŠLA NA KRVAVEC SMUČAT. DAN JE BIL SONČEN, BILO JE VELIKO SMUČARJEV. KO SVA SE Z OČETOM ŽE NEKAJ ČASA SMUČALA, SVA SE PONOVNO ODPELJALA S SEDEŽNICO NA SMUČIŠČE. NA VRHU SEM NERODNO STOPILA S SEDEŽNICE IN PADLA. POŠKODOVALA SEM SI KOLENO. DRUGI DAN SEM DOBILA NA NOGO MAVEC ZA SEDEM DNI.

KATJA ŠTEBLAJ

1. c

ZIMSKA ZGODBA

Nekega zimskega dne, ko se je že mračilo, sem bila zunaj in se drsla po ledu. Zraven je bila mlaka, kjer je bil led trden, in dečki so igrali hokej.

Nerodno sem stopila, spodrsnilo mi je in padla sem. Pritekla je Andreja in se začela smejati. Vstala sem in se v divji jezi pognala za njo. Ker pa mi je drselo, sem spotoma padala in se spotikala. Toda nisem se zmenila za to, kaj šele, da bi jokala. Ko sem se naveličala, sem se obrnila, Andreji pokazala jezik in sproščena odšla gledat dečke. Seveda sem se poskusila tudi jaz zadrsati. Naredila sem premajhen korak in ker je bil na začetku led mehak, se mi je vdrlo. Odskočila sem stran. Tedaj pa je neki deček žogico za hokej preveč nabil in zletela je v luknjo. Drugi dečki so mu ukazali, da jo mora poiskati pod ledom. S strahom je potisnil roko v vodo in potegnil ven žabo. Vsi so se začeli smejati.

Morala sem domov, ker je bilo že pozno. V sanjah pa sem še videla, kako deček drži žabo v roki.

Mateja Vukšinič

3. d

N A S N E G U

Bil je mrzel večer. Z bratcem sva bila zaspana, zato sva šla spat. Tudi mamica in očka sta šla počivat. Ponoči je tako snežilo, da je segala snežna odeja do kolen.

Zjutraj sem se prvi zbudil, se oblekel in čakal, da se zbudijo še ostali. Še prej pa sem pogledal skozi okno in videl, da je zunaj sneg. Ko so se zbudili, sem hitro pozajtrkoval in odšel na igrišče, kjer so me čakali prijatelji. Bilo jih je devet. Nato sta prišla še dva. Enega smo izključili iz igre, ker se drugače ne bi mogli razdeliti v dve skupini. Nato smo naredili dva bunkerja. V prvem bunkerju je bilo pet otrok, v drugem nas je bilo tudi pet. Bojan, ki je bil v naši skupini, je rekel : " Naredite trde kepe !" Hitro smo se lotili dela. Tudi otroci v drugi skupini so delali kepe. Ko so bile narejene, smo dali znak za napad. Zatulili smo kot volkovi in se pognali v dir. Spotoma smo metali kepe. Padali smo kot snopi. Zdaj je mene zadela druga kepa. Priletela mi je naravnost v čelo. Bil sem zelo jezen.

Splazil sem se do nasprotnega bunkerja in ga podrl. Ko sem se obrnil, sem videl, da so vsi iz moje skupine tekli proti ulici.Marjana Kozine. Otroci iz nasprotne skupine so me začeli kepati. Bežal sem domov.

Skozi okno sem videl samo razdejani bunker. " Nikoli več ne bom bojeval s kepami,". sem si govoril.

Sašo Nikolič

3. d

NESREČA NA SMUČANJU

MOJA SESTRA TJAŠA SE JE SMUČALA V ČRMOŠNJICAH. NA TEKMI JE ZA NJO VOZILA PRIJATELJICA IZ KLUBA. TJAŠA JE PADLA. PRIJATELJICA JI JE S SMUČKO ZAPELJALA ČEZ ROKO IN JO HUDO POŠKODOVALA. MORALA JE V BOLNIŠNICO. ČEPRAV JO JE BOLELO, ŠE VEDNO RADA SMUČA.

MIHA KORDIŠ

1.c

ZIMSKO VESELJE

Začel je padati sneg,
pobelil je dol in breg,
otrokom prinesel veselje na pretek.
S smučmi in sanmi otroci hitijo,
bele pokrajine zaživijo.

Sneg, sneg, sneg ... pod njim se drevesa šibijo.
Sneg, sneg, sneg ... otroški obrazki žarijo.

Po bregu obložene sanke drve,
pa če se prevrneje, nič ne del.
Kot blisk veseli smučar hiti,
saj to je šport, ki res poživi.

Andreja Došler
6. b

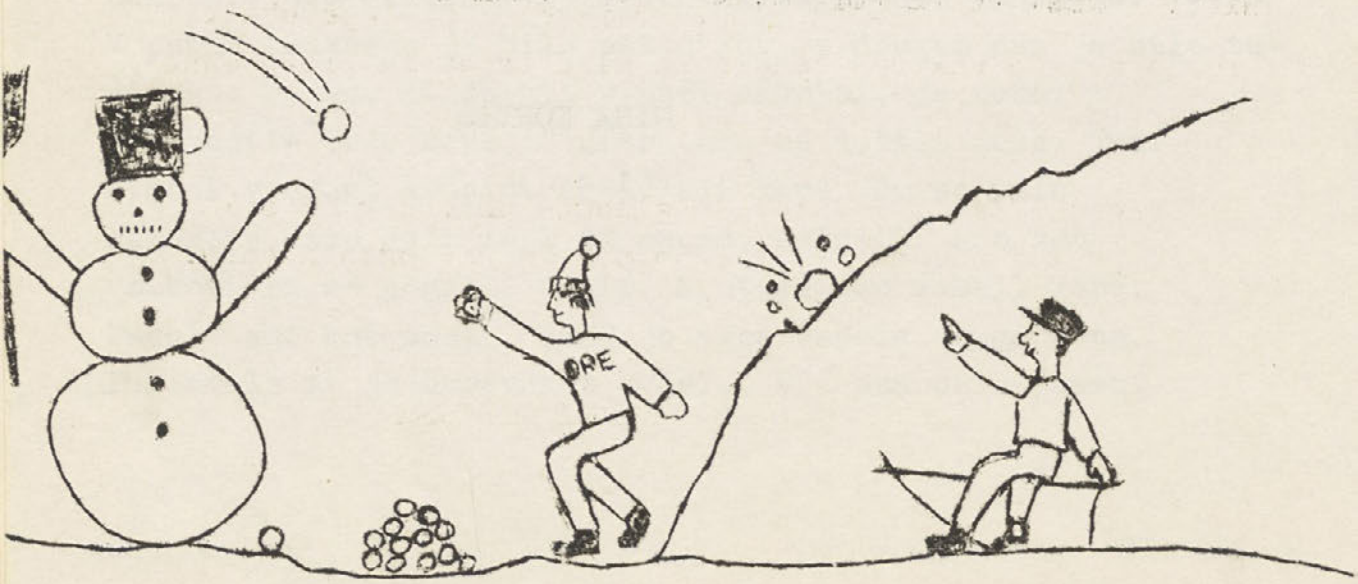

DOGODEK PRAZNIČNIH DNI

Minili so prazнični dnevi posvečeni devetindvajsetemu novembru - rojstnemu dnevu naše socialistične Jugoslavije. Za ta veliki praznik smo imeli šolarji pet dni prosto.

Vse praznično okrašeno mesto je bilo prekrito z belo snežno odejo. Mogočne smreke so svoje velike košate veje upogibale k tlom, ker jih je težil sneg. Ravno pravi čas za smučanje, sankanje in kepanje. S sestrico sva se v sredo zjutraj toplo oblekli in s sankami odhiteli na hrib ob gozdu. Hrib je bil precej strm in po progi posut z listjem, kar je le pospešilo hitrost. Sestrica se je usedla spredaj, jaz pa zadaj. Šlo je kot po maslu. Z vej se je trosil droben sneg in nama padal na glavo in za vrat. Sani so brzele kot še nikoli. " Juhuhu!" je zaklicala sestrica, da so se vsi ozrli za njo. Že sva se bližali cilju, ko sem predseboj zagledala nizek hlod posut s snegom. V zadnjem trenutku sem zavila. Za nama sta prihrumela dva nepazljiva dečka in kot blisk skočila čez hlod in se povaljala po mrzli beli odeji. Nazaj sem sanke vlekla jaz, mlajša sestrica pa je hitela v hrib. Tak je bil najin prvi spust. Tudi drugi, tretji, četrti... vsi so si bili podobni, le da sem že vnaprej vedela za hlod in se mu pravočasno umaknila.

Podobno sem preživela tudi naslednje dni, ker so bile ceste preveč nevarne za daljšo pot in smo ostali doma.

ROSANA PESTNER

5. d

OBČUDOVALA SEM PLES SNEŽINK

Bilo je mračno. Nebo so prekrivali temni, kopasti oblaki. Zunaj je ležala tanka plast snega, saj ga je toplo opoldansko sonce že precej stopilo.

Sobota je bila. Dan, ko nimam posebnih šolskih obveznosti. Bila sem sama doma, zato nisem imela kaj početi. Soba je bila topla, prijetna. Mračno je bilo v njej. Nisem si mogla kaj, da ne bi gledala ven, saj kaj drugega nisem imela delati, pa tudi ljubilo se mi ni. Pokleknila sem na klop, odgrnila tanko zaveso in gledala skozi okno. Za nekaj časa sem pozabila na vreme zunaj, saj sem se globoko zamislila. Premišljevala sem o topli kmečki sobi z veliko krušno pečjo v kotu, na kateri so se greli živahni otroci. Tedaj pa sem se zdrznila in zopet pogledala skozi okno. Zazdelo se mi je, da v zraku plavajo in v vetru krožijo drobne bele pike. Za hip se mi je zazdelo, da sem zopet zasanjana, vendar to je bila resnica.

Sneg je rahlo naletaval. Bilo je zanimivo gledati. Drobne snežinke so poplesavale v rahlem zimskem vetru. Le počasi so se spuščale proti zemlji. In naposled so se le dotaknile tal. Snežink je bilo vedno več, snežilo je vedno gosteje. Kmalu se čez ves ta roj drobnih begunk skoraj ni videlo. Po cesti so le redki pešci hiteli, da bi čimprej ušli mrzlim, drobnim snežinkam, ki so kakor zračne utopljenke hitele k tlom. Čeprav je snežilo močneje, so bile snežinke še vedno drobne. V tem trenutku pa se mi je zdelo, da so se nekoliko spremenile. Želela sem si, da bi jih videla, kakšne so po obliki.

Počasi sem se skobacala izza mize na tla. Zasanjana sem odšla ven. Stopila sem na zasneženo ploskev balkona in takoj ugotovila, da je zelo mrzlo in da zunaj ne bom mogla ostali dolgo. Naslonila sem se na ograjo in iztegnila roko. Nekaj časa sem počakala in na moji roki se je nabralo veliko snežink. Prižgala sem luč, da sem lahko podrobno ugotovila obliko.

Snežinke, ki so mi padle na razgreto dlan, so se v hipu stopile. Nespremenjene po obliki pa so ostale bele pikice na rokavu. Podrobno sem si jih ogledala. Bile so take, kakršne rišejo otroci poleg pesmic in na risbe z zimskim veseljem, le da so bile mnogo manjše. Tudi te so se počasi začele topiti. Zazdelo se mi je,kakor da žalujejo, da se morajo stopiti, da morajo umreti, ko so še tako mlade. Čutila sem njihovo žalost, čeprav se mi je to le dozdevalo, zato sem jih pustila. Nisem jih več lovila na roko. Pustila sem jih, da so prosto padale, kamor so bile namenjene.

Odšla sem nazaj v sobo. Preteklo je le nekaj sekund, da sem prišla noter. Vendar zunaj niso več padale drobne snežinke, ampak debeli kosmiči. Tudi ti so bili zanimivi, čeprav manj kot drobne, bele begunke. V resnici se niso prav nič razlikovale od tistih snežink, le da je bilo v kosmiču zbranih več drobnih belih pikic.

Bila sem zamišljena, vse svoje misli sem posvetila le snežinkam, zato sem preslišala zvonec. Zvonec se je oglasil še enkrat, tokrat glasneje. Tedaj sem ga slišala. Počasi sem šla proti vratom. Bila je mama, ki me je zdramila sredi najlepšega premišljanja.

Sonja Nemanič

7. d

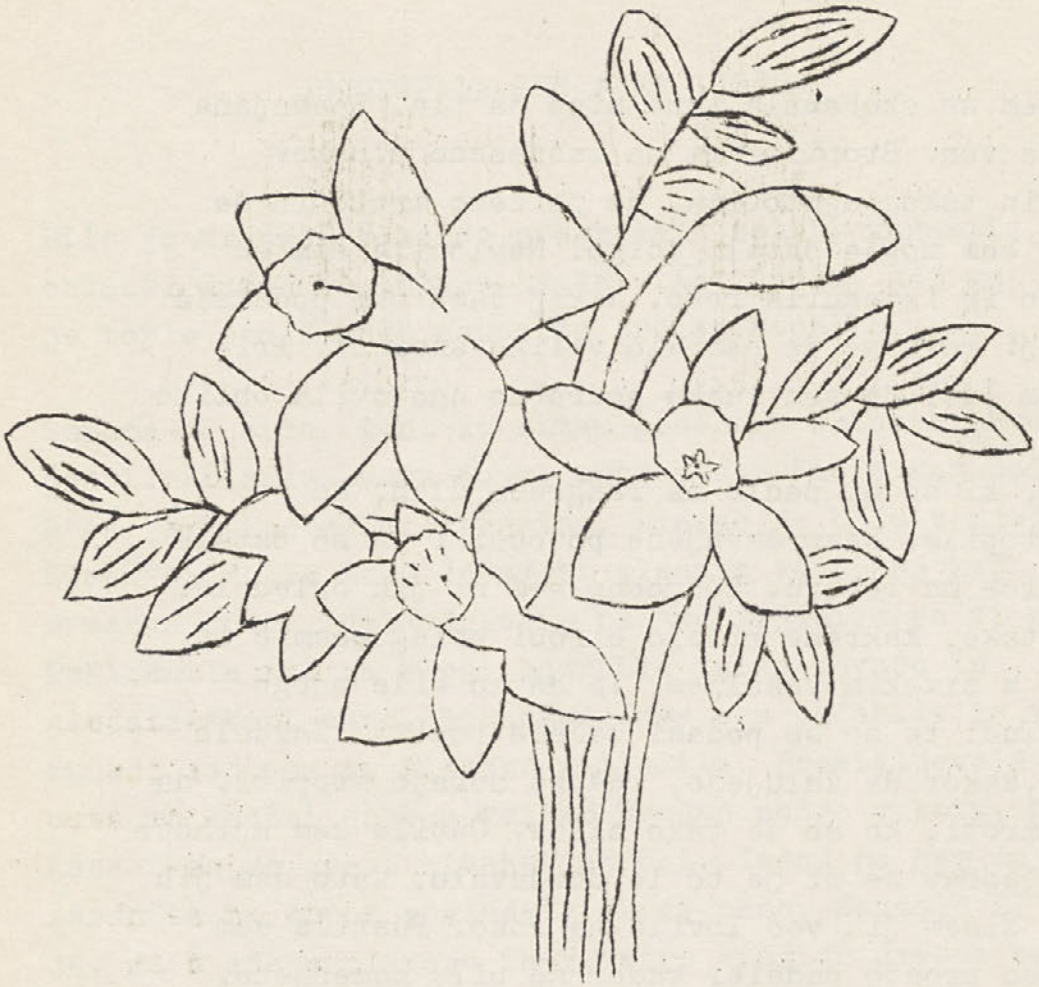

Dan žena
praznujejo
žene
vsega
širnega sveta.

Rosana Pestner 5.d

M O J A M A M A

Osmi marec - mednarodni dan žena.

Praznujejo ga žene vsega sveta. Pa naj bodo delavke v tovarnah, gospodinje doma, žene na kmetiji. Velika med njimi je mater.

Matere pa niso le matere, temveč gospodinje doma, delavke v službi. Povrhu vsega dela, pa jim doma še jokajo otroci, vedno lačni materine besede in toplega poljuba za lahko noč. Tudi moja mama ima dela " čez glavo ".

Moja mamica ima kostanjevo rjave lase in sivo modre oči. Svoj delavnik začne zjutraj že ob 6.00 uri. Pride v službo, potem pa celih osem ur preračunava čudne številke, ki jim ni nikoli konca. Ko pride iz službe, je zelo vesela, če sem napravila kakšno delo namesto nje. Toda vseeno jo čaka še kup opravil. Dela in dela, vmes skuha večerjo, a še ni opravljeno vse, kar bi želela. Pozno v noč lika ali dela kaj drugega, kar jini uspelo narediti popoldne. Potem pa se vsa izmučena odpravi spat, kajti drugi dan jo čaka naporen dan. Kljub vsemu delu pa le še najde prosti čas, da meni ali sestrici kaj splete, zašije ali se z nama pogovarja. Toda vse njeno delo se nam zdi še vsakdanje in se ne zavedamo njenega truda. A bolezen nikoli ne počiva in tudi pri njej ne. Naenkrat je dobila pljučnico. Takrat je morala ležati, midva z očkom pa sva morala delati namesto nje. Oba sva se trudila, da bi ji čimbolj pomagala in ustregla, a je bilo vedno vse v neredu. Takrat sem se zamislila in se spraševala, kako ona vse zmore. - Če bi verjela v pravljice, bi morda mislila, da ji hodijo na pomoč škrati, a v resnici naredi vse sama.

Ob osmem marcu želim vsem ženam širom sveta vse najboljše in da bi jim tudi otroci kdaj priskočili na pomoč. Ob tem prazniku sem si obljubila, da bom svoji mamici pomagala, kolikor bom mogla in ji s tem vsaj malo olajšala delo.

ROSANA PESTNER

5. d

Napisati spis o mami ni težko. Težko pa je opisati, kaj čutimo do nje.

Svojo mamo imam zelo rad. Pri delu doma ji velikokrat pomagam. Kljub ljubezni do nje pa je večkrat zaradi mene tudi žalostna. Takrat ji obljubim, da se bom poboljšal. Vendar kmalu pozabim na to obljubo.

Moja mama ima veliko dela. Dopoldne naporno dela v službi. Ko pride domov, jo čaka kup drugih opravil. Vsak večer je po napornem delu utrujena. Kljub temu pa vedno najde čas zame in kratca. Moja mama se rada ukvarja tudi s športom. Želim si, da bi bila vedno tako dobra in vesela. Vedno si obljubljam, da ji ne bom delal skrbi. Vendar na to večkrat pozabim. Na svojo mama sem zelo ponosen in jo spoštujem.

Želim si, da bi bile vse mamice na svetu srečne in vesele.

PETER HENČIČ

2. d

Razveselila in užalostila sem mamo

Vsak otrok na svetu ima svojo mamo, ki jo ima zelo rad. Tudi jaz jo imam rada, čeprav tega ne pokažem zmeraj.

Mamo znamo razveseliti, pa tudi užalostiti. Opisala vam bom dogodka, ki sta mi ostala najbolj v spominu.

Bilo je nekako pred tremi leti. Ko sem prišla iz šole, sem videla, da je stanovanje zelo razmetano. Takoj sem se lotila dela. Najprej sem pospravila svojo sobo, nato spalnico, dnevno sobo, nazadnje pa še kuhinjo in kopalnico. Ko je bilo vse opravljeno, sem se usedla na kavč in čakala. Takrat je pozvonilo. Vsa vesela sem stekla odpirat, saj sem mislila, da stoji pred vrati mama. A pred vrati je namesto mame stal prodajalec pulovorjev. Bila sem zelo razočarana. Zopet sem čakala in čakala. Spet je pozvonilo. Šla sem odpret in zagledala mamo. Povedala sem ji, da sem pospravila stanovanje in ji ga tudi razkazala. Bila je zelo vesela, zato me je tudi pohvalila.

Kakor pa znam mamo razveseliti, tako ali pa še bolj jo znam tudi užalostiti. Naj vam opišem še dogodek, v katerem sem mamo užalostila.

Ker je mama delala do petih, je prišla domov malo pozneje. Bila sem jezna nanjo, samo tega nisem pokazala. Takoj je odšla kuhat večerjo. A ugotovila je, da nimamo nič soli. Prosila me je, naj grem v trgovino. Takrat pa je moja jeza prišla na plan. Odbrusila sem ji, naj gre kar sama. Tiho je prijela vrečko, se obula in odšla. V hipu mi je bilo žal za besede, ki sem jih izgovorila. Hotela sem steči za njo, se ji opravičiti. Moja trma pa je naredila svoje. Ostala sem ob oknu in gledala za mamo. Ko je prišla iz trgovine, je bila še zmeraj žalostna.

Ni se hotela pogovarjati z mano, zato sem začela premišljevati. Mama je res utrujena, ne more kar naprej delati, potem pa mora še v trgovino. Zakaj nisem odšla jaz, zakaj ne ? To me je žrlo še nekaj časa. Sklenila sem, da se ji bom opravičila. Storila sem to in mama je bila vesela, jaz pa tudi, ker mi je oprostila tako veliko napako.

Takih in podobnih dogodkov je bilo še mnogo in še veliko se jih bo zgodilo. A upam, da več takih, kjer bom mamo razveselila, ne pa ujezila.

Sanda Progar
7. d

Današnja žena ni več samo gospodinja in mati. Vse pomembnejše je njeno mesto in delo v družbi, kjer sodeluje kot samoupravljavka. Ali ne trpi zaradi tega družinsko življenje ?

Poskušali smo zvedeti, kaj mislijo o tem učenci naše šole :

- Mamin delovni dan se začne ob 6.30 in traja do 14.30. Je družbeno aktivna, zato ima skoraj vsak dan sestanek in pride domov ob 18.00 uri ali še kasneje. Ker je tudi oče veliko zdoma, se malo vidimo.

- Mislim, da žene delajo več kot moški, po službi jih čaka še gospodinjsko delo.

- Mama pride z dela zelo utrujena. Na hitro skuha kosilo, da je pripravljeno, ko pride oče.

- Mama opravlja v službi zahtevno delo. Neprestano hiti na seje, kjer ostane vsaj 3 ure. Domov pride utrujena, in nikoli nima časa, da bi se o čem pogovorili.

Mamico imam rad - a :

- pomaga mi pri učenju, če je potrebno
- Neguje me, če sem bolna.(2. raz.)

- Skrbi za vso družino, usmerja vsakega člana posebej; pozna nas tako dobro, da ne moremo nič skriti pred njo.(7. raz.)
- Vedno najde čas, da mi pomaga v stiski.(6. raz.)
- Je sitnari za vsako drobnarijo.(7. raz.)
- Ker poleg dela v službi opravlja še vsa gospodinjska dela , želim, da bi vsi možje in otroci pomagali mamicam.(4. raz.)

MOJA PUNČKA TINA

SVOJO PUNČKO IMAM ZELO RADA. DALA SEM JI IME TINA. MAMICA MI JO JE KUPILA ZA 6. ROJSTNI DAN. KADAR PRIDEM IZ TRGOVINE, ME VČASIH ČAKA PRIJATELJICA, DA SE BOVA IGRALI S PUNČKO.

TINO IMAM RADA ZATO, KER JE MEHKA KOT PRAVI DOJENČEK. TUDI MAMICA JO IMA RADA. SPLETLA JI JE HLAČKE IN SEŠILA OBLEKICO. S TINO SE IGRAM VSAK DAN. IMAM TUDI DRUGE PUNČKE, A TINO IMAM NAJRAJŠI.

KO BOM VELIKA IN BOM IMELA OTROKE, BOM DALA PUNČKO TINO NJIM. ČE BOM IMELA DEKLICO, JI BOM DALA IME TINA.

SVOJE PUNČKE NE BOM NIKOLI POZABILA.

DUNJA LEGAN
2. d

Imamo

jih

radi

M O J A S E S T R A

Moja sestra Helena je stara tri leta. Čeprav je včasih nagajiva, jo imam zelo rada.

Z veseljem sem jo pričakovala, saj sem bila edinka. Večkrat mi je bilo dolgčas in družbe sem si močno želela. Ker je v začetku le spala, sem bila nad njo močno razočarana. Preden se je rodila, sem si predstavljala le, da se bova igrali. Nisem pomislila na to, da bo jokala, da jo bo treba paziti in da bo poteklo mnogo časa, preden se bova lahko igrali. Vendar sem se temu kmalu navadila in z veseljem sem pomagala mami pri hranjenju in previjanju. Kmalu je iz debele in majhne štručke zrastla in že je shodila. Skoraj plešasto glavo ob rojstvu so že prekrili svetli lasje. Na naše veliko začudenje so se ji modre oči počasi spreminjale in nazadnje postale rjave.

Ko je shodila, smo opazili, da je zelo živa in da ji nikoli ne zmanjka energije. Zmeraj in povsod jo je bilo zadosti. V posebno veselje ji je, kadar mi nagaja. Ker ve, da rada spim, ob sobotah in nedeljah že ob 6.uri zjutraj pridrvi v mojo sobo, me pocuka za lase in mi zavpije na uho: "Lida pida zaspanida, vstani že!" Ker je po značaju zelo vztrajna, me ne neha prej cukati za lase, dokler ne vstanem. Letos je začela tudi že tožiti, saj prižgem radio, je že pri mamici in ji toži.

Kljub temu, da je včasih taka, pa je drugače zelo ubogljiva in vedno pomaga, če le more. Večkrat pobriše posodo, zalije rože in pere, vendar pri tem vse naokrog polije. S svojim malim likalnikom hoče pomagati tudi pri likanju. Zvečer, ko se sleče, svoja oblačila zravna in jih zloži v omaro. Tudi čevlje pospravi in včasih si jih tudi že očisti. Seveda je tako pridna le takrat, kadar je pri volji.

Čeprav smo se ji v teh letih že mnogo nasmejali, pa nam povzroči tudi marsikatero skrb. Tako je bilo 1. septembra 1978, ko je šla prvič v vrtec. Ker se je tega dne zelo veselila, smo bili prepričani, da bo vse v redu. Vendar ona jo je po nekaj urah pobrisala domov. Kot nam je pozneje povedala, je šla po glavni cesti in sicer po pločniku. Čeprav je treba večkrat zaviti v stransko ulico, ni zašla in je srečno prišla domov. Na srečo sem bila že doma, da sem slišala, kako trka na vrata, kajti zvonca ni dosegla. Na moje vprašanje, kako da je že doma, mi je nasmejano odgovorila, da jo je tovarišica poslala domov in da so šli že vsi. Takoj se mi je zdelo, da to ne bo res, zato sem jo peljala nazaj v vrtec. Tam so že opazili, da je ni in so se močno oddahnili, ko so jo zagledali.

Od takrat ni nikoli več poskušala pobegniti in pridno hodi v vrtec.

Lidija Gabrijelčič
7. d

MOJA SESTRICA ANUŠKA

MOJA SESTRICA JE ŠE MAJHNA. IME JI JE ANUŠKA. STARA BO ŠTIRI LETA. ROJSTNI DAN IMA 1. FEBRUARJA. KO PRIDEM IZ ŠOLE, HOČE, DA SE TAKOJ IGRAVA. PRI IGRI SE VEČKRAT PREPIRAVA. KLJUB TEMU JO IMAM ZELO RADA.

IMA MODRE OČI IN SVETLE LASE. NJEN NASMEH JE ZELO PRISRČEN. VSAK VEČER SI ZELO RADA UMIVA ZOBKE. POTEM SE V POSTELJI PRIDE K MENI POGRET. KO JE BILA NA OPERACIJI SLEPIČA, SMO SE VSI BALI ZA NJO.

SEDAJ JE ZDRAVA IN NAM VSEM ZOPET NAGAJA, PA JO IMAMO KLJUB TEMU ZELO RADI.

ANDREJA MORE
2. d

MOJ BRATEC

MOJEMU BRATCU JE IME TOMI. STAR JE PET LET. HODI V VRTEC.

VSAKO JUTRO GREVA SKUPAJ OD DOMA. TOMI GRE V VRTEC, JAZ PA V ŠOLO. KO PRIDEM IZ ŠOLE, GREM PO TOMIJA V VRTEC. POPOLDNE SE SKUPAJ IGRAVA Z IGRAČAMI. VČASIH SE GREVA SMUČAT PO BLIŽNJEM KLANCU. V SOBOTO ALI NEDELJO PA SE GREMO SMUČAT SKUPAJ Z MAMICO IN OČIJEM NA VEČJA SMUČIŠČA. ZVEČER, KO GREVA Z BRATCEM V POSTELJO, SE POGOVARJAVA, POTEM PA ZASPIVA.

SVOJEGA BRATCA TOMIJA IMAM ZELO RAD. KADAR NISVA SKUPAJ, MI JE PO NJEM ZELO DOLGČAS.

BORUT TOMAZIN
2. d

M O J A T O V A R I Š I C A

Vsi moji vrstniki si želijo čimprej odrasti. Jaz sem drugačna. Želim si, da bi bila stara štiri leta. Ko grem mimo vrtca, se vedno spomnim brezskrbnih dni, ki sem jih tu preživela. Spomnim se vseh tovarišic, ki so me vzgajale. Najraje sem imela tovarišico Božičevo.

Spominjam se je kot malce sklonjeno, srednje veliko, črnolaso žensko. Vedno je bila nasmejana, ko nas je učila. Pred njo si ni upal nihče lagati. Vse krivice je znala razsoditi tako, da je bilo prav. Včasih pa smo jo tudi razjezili. Takrat smo bili kot politi kužki in pridni kot nikoli prej. Vendar je nismo radi jezili, nasprotno! Želeli smo, da bi bila vedno vesela.

Ko nisem več hodila v vrtec in sem jo srečevala samo na cesti, sem jo pozdravila. Vedno se je ustavila in me ogovorila. Nikogar ni pozabila.

Malo pozneje je v prometni nesreči izgubila moža. Ko sem jo teden za tem srečala v mestu, me je kar stisnilo pri srcu od sočutja. Oblečena je bila v črno obleko. Hodila je sklonjeno glavo. Nisem vedela, ali naj jo pozdravim ali ne. Pozdravila sem jo. Dvignila je glavo. Na ustih ji je zaigral žalosten nasmeh. "Dober dan, Daša. Kako si kaj?" Izrekla sem ji sožalje. Ko sem šla naprej, sem premišljevala, kako pogumna mora biti, saj bo morala skrbeti sama za dva otroka.

Tudi zdaj jo srečam v mestu. Postarala se je. Iz oči ji gre še vedno šviga tista šegavost, s katero nas je vedno ukrotila. Vedno si mislim, ko jo vidim: "Blagor tistim malčkom, ki jih uči, saj to je res tovarišica, ki v svoje delo vloži samo sebe." In to delo je nagrajeno, ko lepo vzgojeni otroci stopajo v življenje.

Sprašujem pa se, če tudi mene kdaj pomislijo hvaležno nanjo.

Daša Bračko, 7. d

Iz razrednih skupnosti, mladinske in pionirske organizacije

Tekmovali smo v znanju pod geslom

TITO - REVOLUCIJA - MIR

Letos praznujemo dve pomembni obletnici : t
6o let, odkar sta bila ustanovljena KPJ in SKOJ.

Dostojno smo ju hoteli proslaviti tudi učenci naše šole, zato smo sodelovali v tekmovanju pod geslom TITO - REVOLUCIJA - MIR vsi učenci od 5. do 8. razreda. Učenci, ki so se najbolje odrezali na šolskem tekmovanju, so sodelovali v ponedeljek, 26. marca, na občinskem, ki je bilo v domu JLA v Novem mestu.

Svoje moči je merilo 9 osnovnošolskih in 12 srednješolskih ekip oz. ekip OOZSMS delovnih organizacij in krajevnih skupnosti. Med osnovnošolskimi sta tekmovali dve ekipi naše šole in dosegli zelo lepe uspehe.

Prva ekipa v sestavi : Martina Bučar 7. c, Peter Kapš 7. a, Roman Šoper 8. c , Božo Horvat 8.c in Andrej Lah 8. b je zasedla 1. mesto.

Druga ekipa v sestavi : Andreja Došler 6. b, Nada Lučer 6. b, Mojca Petretič 6. d, Nataša Kočevar 7. c in Marko Slana 8. a je dosegla 2. mesto.

Obe ekipi sta bili knjižno nagrajeni, a je druga ekipa odstopila nagrado OŠ Vavta vas.

V nadaljnje tekmovanje so se uvrstili kar štirje naši učenci in tvorijo občinsko ekipo. To so :

1. Roman Šoper 8. c, ki je dosegel posamično 1. mesto
2. Andrej Lah 8. b, ki je dosegel posamično 2. mesto
3. Martina Bučar 7. c, ki je dosegla posamično 3. mesto
4. Marko Slana 8. a, ki je dosegel posamično 4. mesto

Z našimi tekmovalci smo bili zelo zadovoljni, zato smo jih ob razglasitvi nagradili z bučnim aplavzom.

Vsem tekmovalcem, ki bodo predstavljali občinsko ekipo, želimo veliko uspehov v nadaljnjem tekmovanju.

SONJA NEMANIČ

7. d

H O D I M V C O Š

Že pred leti sem slišala o celodnevni šoli. Zanimalo me je, kaj neki to pomeni. Sedaj hodim v tako šolo. Zelo sem zadovoljna.

Zjutraj malo pred 6. uro vstanem. Takoj se umijem, oblečem in nato pozajtrkujem. Ob 7. uri grem k prijateljici. Potem greva v šolo. Pouk se prične ob 7.uri in 5o minut. V šoli me učijo štiri tovarišice učiteljice. Vse so zelo dobre. Mnogo nas naučijo. Ne morem reči, katera je boljša. Po prvi uri pouka imamo malico, ki je vedno dobra. Po malici imamo še tri ure pouka in gremo na kosilo. Za tem imamo 75 minut prostega časa, ki ga porabimo za igranje. Nato imamo še dve uri pouka. Ob 15.uri in 5 minut je COŠ končana. Pospravimo svoje stvari v torbe, ki jih damo na police. Torbe prinašamo v šolo ob ponedeljkih, domov pa jih nosimo ob petkih. Takrat me počaka pri šoli eden od staršev, da mi pomaga nesti precej težko torbo.

Ko prinesem torbo domov, jo očka in mamica z zanimanjem pogledata.

Nato dam torbico v omarico, kjer ima svoje mesto. V soboto in nedeljo pa ponavljam učno snov, ki mi dela težave. Vesela sem, ker imamo COŠ in se mi doma ni treba mnogo učiti.

BERNARDKA STANIŠA

3. a

PIONIRSKA HRANILNICA OSNOVNE ŠOLE GRM-NOVO MESTO

Naša pionirska hranilnica posluje že šesto leto. Zaradi celodnevne šole je odprta samo enkrat na teden in to v torek. Prihranke je vložilo že nad sedemsto učencev. Naša pionirska hranilnica je urejena takole : Imamo omaro, v kateri je spravljeno vse, kar potrebujemo za delo pionirske hranilnice. Spredaj sta dve pisalni mizi, stoli in zadaj velik poster pikapolonice ter lepo napisano geslo, ki vabi varčevalce v pionirsko hranilnico.

Ko stojimi v vrsti, da bomo vložili ali dvignili denar, se prerivamo, včasih pa se kdo tudi stepe, ker je nestrpen in bi bil rad takoj na vrsti. Hranilnico vodi tov. Alma Penca, pomagajo pa ji tov. Darja Kastelic in učenke višjih razredov naše šole. To delo je zelo naporno, ker morajo delavci pionirske hranilnice biti res natančni, veliko morajo pisati in preračunavati. Vsak ponedeljek nas po razglasni postaji spomnijo, da bo v torek spet odprta hranilnica in povedo, kateri nagradni element nas čaka. Naša nagradna igra je taka, da dobimo vsak mesec drugačno nagrado, ko vložiš ali dvigneš prihranke.

Od vseh tretjih razredov hrani v pioninski hranilnici največ učencev našega razreda in med njimi sem tudi jaz. Samo en učenec ne varčuje v šolski hranilnici. Letos so tudi vsi učenci 1. razredov ob sprejemu v pioniirsko organizacijo dobili kot darilo Temeljne banke Novo mesto hranilno knjižico in vlogo pet dinarjev. Tega so bili zelo veseli in so sedaj redni obiskovalci pionirske hranilnice.

Tudi tovarišice učiteljice nas spodbujajo, da bi čim več učencev varčevalo v šolski hranilnici. Tako se bomo naučili varčevati in si bomo izpolnili marsikatero željo. Kajti starši nam ne morejo kupiti vsega, kar si želimo. Jaz rad obiskujem pionirsko hranilnico. Že prej sem hranil v Ljubljanski banki, sedaj pa sem se odločil za našo pionirsko hranilnico. Rad varčujem, ker si s tem prihranim denar in si kaj kupim. Denar je tako vedno na varnem in lahko ga dvignem, kadar ga potrebujem. Za varčevanje sem se odločil zato, ker je že prej varčevala moja sestra. Seveda pa me vabi tudi nagradna igra.

Vesel bi bil, če bi še več učencev vlagalo svoje prihranke v pionirsko hranilnico, ker smo se vključili v tekmovanje za najboljši razred in najboljšo pionirsko hranilnico na Dolenjskem.

Andrej Čopič

3. a

H R A N I L N I K

Sem hranilnik,
sem pikapolonica,
v meni hranijo denar.

Napolnjen sem bil že desetkrat,
zmeraj sem čist in umit,
nikdar nisem bil razbit.

V A R Č E V A L K A

Rada varčujem,
nič ne zapravim,
ker vse prihranke v hranilnico dam.

Ko bom dovolj nahranila,
spominsko knjigo si bom kupila ;
potem bom spet hranila,
da si bom novo željo spolnila.

P I K A P O L O N I C A

Sem Pikapcka
z rdečo suknjo
in na suknji črne pike imam.

Rada hodim po razredih
in sprašujem šolarje :
"Kdo gre z mano v Pikapoko ?"

Z mano grejo samo tisti,
ki imajo prave misli.

VANJA ŠKEDELJ

3. b

ŠPORTNO ŽIVLJENJE NA NAŠI ŠOLI

Ko sem bil star sedem let, sem začel hoditi v šolo. Ves ta čas, od prvega do osmega razreda, obiskujem OŠ Grm v Novem mestu.

Naša šola je povsem nova in zelo lepa. Poleg številnih učilnic in kabinetov imamo tudi lepo telovadnico, pokrit bazen in odprt stadion ter prostore za družabne igre. Seveda ti prostori niso neizkoriščeni in jih že od začetka pridno uporabljamo. Že prvo šolsko leto smo na naši šoli organizirali ŠŠD s številnimi športnorekreacijskimi sekcijami. Naše društvo obsega tele športe: atletiko, ki je najbolj obiskana in kjer imamo tudi največ uspeha. Sledijo ji gimnastika, rokomet, košarka, odbojka, taborništvo in planinarstvo. Tudi jaz sem že od vsega začetka član našega ŠŠD. Seveda pa tako kakor vsi ostali naši člani, redno plačujem vsakoletno članarino, obiskujem sestanke in na njih sodelujem s predlogi, s katerimi bi odstranili morebitne napake. Redno treniram atletiko, pri kateri sem že dosegel nekaj vidnejših uspehov, udeležujemo se izletov, ki jih prireja naše planinsko društvo. Ne smem pa pozabiti, da se tudi redno udeležujem mitingov, ki jih priredimo ob koncu šolskega leta in kjer smo najbolj številni.

Pa nikar ne misliti, da na naši šoli samo treniramo, hodimo na sestanke in veseljačimo na mitingih. Ne! Še pred koncem prvega polletja priredimo medrazredna tekmovanja v atletiki, rokometu in košarki. Tu dobimo naše najboljše atlete in atletinje ter razred, ki se je najbolje odrezal v košarki ali rokometu. Ob teh rezultatih potem sestavimo ekipe, ki zastopajo našo šolo na medšolskih tekmovanjih. V teh, tako imenovanih zimskih tekmovanjih, smo dosegli tako posamezniki kot ekipno že veliko dobrih uspehov in s tem dobili možnost, da se plasiramo na nadaljnja področna in republiška tekmovanja.

Da ne bi kvarili ugleda šoli, ki so ji ga pridobili učenci prejšnjih let, smo zelo zgodaj začeli zavzeto in načrtno trenirati. Prvi uspehi so se že pokazali na šolskem tekmovanju, kjer so nekateri učenci ogrožali šolske rekorde iz prejšnjih let. Lahko vam povem, toda ne mislite, da se s tem hvalim, da sem med njimi tudi jaz, saj sem na preteklih tekmovanjih v skoku v daljino dosegel izjemne uspehe. Da pa ne bom govoril le o sebi, lahko povem, da imamo nekaj zelo dobrih tekačev na kratke in dolge proge, skakalcev v višino in metalcev medicinke (krogle). Ob rezultatih, ki so jih dosegli ti učenci, lahko naša šola zopet računa na pohod naših tekmovalcev prav v slovenski pionirski vrh.

Še nekaj o naših košarkarjih in rokometaših. Res, da niso tako dobri kakor atleti, vendar so zelo veliko pokazali na preteklih tekmovanjih, ki so jih priredile novomeške osnovne in srednje šole. Priigrali so prav do vrha in sedaj nadaljujejo s pripravami na nove tekmovalne preizkušnje, ki bodo zanje že takoj naslednji teden in želimo jim veliko tekmovalne sreče.

Do sedaj sem govoril le o naših najboljših športnikih. Ne mislite, da ostali učenci pa lepo lenarijo. Če se že ne morejo prebiti med najboljše, vseeno redno obiskujejo obvezno telesno vzgojo, na tekmovanjih pa so naši zvesti navijači.

Kot vidite, bi lahko našteval še in še, od tabornikov do planincev in še vse drugo. S tem sem vam skušal podati nekakšno grobo predstavo o športu na naši šoli. Kaj naj povem še za konec?! Vsem tekmovalcem športnikom in vsem ostalim lahko le želim veliko uspeha in sreče na tekmovanjih in na treningih.

Pohvala za vse naše uspehe pa gre tudi našim učiteljem in mentorjem, ki so nam omogočili, da smo se dvignili na tako visoko športno raven.

Tomaž Savšek
8. a

KURIRČKOVA TORBA

Kurirčkova torba je pomemben praznik, zlasti za nas pionirje in mladince, ker po skrivnih poteh prenašamo tov. Titu pošto z vročimi željami, da bi še dolgo živel med nami.

V petek, 13. 3. 1979, je šla delegacija dvanajstih pionirjev na proslavo v Ledečo vas. Tu so pionirji novomeške občine predali kurirčkovo torbo pionirjem krške občine. Vsi prisotni smo videli v daljavi nosilce kurirčkove torbe, ki so ravnokar padli v zasedo in se uspešno prebili. Pritekli so na jaso pred mikrofone in pozdravili. Imeli so izgubo- napadalci so ujeli spremljevalca kurirčkove torbe.

Prišli so pionirji OŠ Kostanjevica, prevzeli torbo in nam obljubili, da jo bodo srečno prinesli do svoje javke.

Prisotni so bili tudi borci Gubčeve brigade, ki so se tu borili in so nam pripovedovali utrinke iz teh hudih časov.

1. JOŽE ČERNE - rojen na Dvoru pri Žužemberku, komisar III. čete I. bataljona Gubčeve brigade

2. JOŽE PLEVNIK - PEPI - doma s Štajerske, komandir iste enote mitraljezcev kot tov. Černe.

3. VIDA BREST - partizanska bolničarka - pisateljica

4. TONČKA METELKO - domačinka borka - profesorica

Po zaključenem pripovedovanju so pionirji pripravili kulturni program z recitacijami, glasbeno točko, folkloro in s šalami.

Po končanem programu smo veseli odšli domov, da smo kot gostje prišli na proslavo. Ta dan sem tudi prvič videla pisateljico Vido Brest.

Polonca Kukec
4. d

SREČANJE MLADIH TEHNIKOV IN MLADINE OBČINE NOVO MESTO

V soboto, 7. aprila 1979, je bilo pri OŠ Bršljin srečanje mladih tehnikov in mladine občine Novo mesto. Srečanje, ki ga je organizirala Zveza organizacij za tehnično kulturo Slovenije - občine Novo mesto, je bilo v okviru raznih proslav in skupnih akcij, ki potekajo v tem času po vsej Jugoslaviji.

Na srečanje je morala vsaka osnovna šola iz Novega mesta poslati svojo izbrano 3-člansko ekipo mladih tehnikov, ki so se pomerile v raznih disciplinah. Iz naše šole so se udeležili tega srečanja kar tri ekipe, ki so nastopale v posamezni disciplini.

Prva ekipa, ki je tekmovala v disciplini " Spoznavanje proizvodnega procesa", si je ogledala Industrijo obutve, nato pa je odgovarjala na vprašanja iz te teme. Ekipa, v kateri so bili Tomaž Slana, Tomaž Murn in Miran Sivec, se je sicer dobro odrezala, vendar ji je prvo mesto za las ušlo.

Drugo ekipo so sestavljali naši fotografa (Matjaž Ostrovršnik in Tone Božič) in spuščalci zmajev (Zorko Evgen, Jože Kastelic, Matjaž Ostrovršnik, Zdravko Smrke). Fotografa sta se s svojima fotogramama bolj slabo odrezala, zato pa so se zmajarji boljše, saj je Evgen Zorko s svojim trapezastim zmajem dosegel najboljši rezultat in se uvrstil na prvo mesto. Matjaž Ostrovršnik je nastopil s svojim škatlastim zmajem, vendar zaželjenega uspeha žal ni dosegel.

Tretja skipa naše šole pa je tekmovala v znanju iz SLO. V to tekmovanje je bilo vključeno reševanje testov iz SLO, streljanje z zračno puško in metanje bomb. Tudi ta ekipa, v kateri so bili Roman Avguštin, Aleš Bubola in Tomaž Savšek, se je dobro odrezala, žal pa se ni uvrstila prav v vrh. Sicer pa ni važno zmagati, važno je sodelovati !

Po končanih tekmovanjih smo dobili v šoli obilno kosilo, zatem pa smo si lahko ogledali vojaško orožje in telegrafske priprave, ki so jih prinesli vojaki iz bližnje kasarne. Nazadnje smo lahko tudi sami streljali z maneverskimi naboji in tu se je vnel pravi boj, kdo bo lahko prej streljal.

Naši učenci, ki so osvojili prvo mesto v spuščanju zmaja, se bodo pomerili 20. maja na republiškem prvenstvu v Domžalah in tam jim želimo čim več uspeha in sreče.

Za ta velik uspeh tehnikov naše šole gre velika zahvala našemu mentorju in učitelju tov. Tonetu Bartolju.

Vsem udeležencem srečanja lahko le še čestitamo, posebne čestitke pa gredo tudi organizatorju, ki je srečanje tako dobro izpeljal.

Tomaž Savšek

8. a

KNJIGA MOJA PRIJATELJICA

Kadar sem slabe volje, vzamem knjigo in berem. Tudi v prostem času in pred spanjem, pravzaprav vsak dan, pa čeprav imam dosti drugih obveznosti, čitam. Kako bi bilo, če bi knjige nenadoma izginile ?

Na svetu bi bila prava katastrofa, kajti v knjigah je napisano ogromno človeške modrosti. Mi, ki sedaj živimo, bi še vedeli, kaj je bilo zapisano, a kasnejši rodovi vedno manj. Tako bi morali začeti zopet znova. Pa tudi ljudje bi se dolgočasili in v šolah bi morali prenehati poučevati.

Zato moramo za knjige skrbeti in jih ohranjati ! Kako skrbimo za knjige, pa one same najbolj vedo.

Premišljevala sem, kako bi bilo, če bi knjige kar naenkrat spregovorile. Poskusila sem si predstaviti ...

" A ... Joj !"

" Boli ! Ne bodi zoprna, ne stiskaj me !"

" Vsa sem prašna, umazana !"

" Jaz sem pa čisto raztrgana ! Kako, da Barbare ne boli pri srcu, da sem taka, saj sem ji že toliko pomagala !"

" Z mano je še huje. Vso so me počečkali in me ne morejo več brati !"

" Nikar ne stokajta ! Meni manjkajo tri strani, a ne morem nič pomagati. A vendar sem dosegla svoj življenski cilj. Zadovoljna sem, ker so se otroci iz mene veliko naučili in me imeli zelo radi. Posebno 8. stran je že vsa obrabljena !"

" Meni je tako hudo. Nihče od starejših me noče več pogledati, ker sem slikanica ! Toda vem, da bi se me nekateri otroci prav zares razveselili !"....

Da, res je tako ! Tako ravnamo s knjigami ! Le zakaj, saj nam pomeni imeti knjigo, imeti ogromno vrednoto. Iz njih ne dobimo samo znanja potrebnega za človekov obstoj, ampak veliko več. Knjige plemenitijo našo duševnost, pomagajo nam spoznavati kulturne vrednote človeštva od nastanka pa do danes. Pomagajo nam ohranjati narodno zavest med ljudstvom, iz njih tudi je razvidno borba za obstanek narodov.

Fašisti so hoteli uničiti vso našo kulturo in s tem tudi slovenski narod. Zažigali so slovenske knjige, časopise, vendar ljubezni do domovine in naše kulture s tem niso mogli uničiti.

Nastajale so nove vrednote knjige, katere današnjim rodovom odkrivajo smelost in potrebo po kulturi tudi v najhujših časih.

Tudi danes pišejo ljudje nove knjige in tega pisanja ni mogoče uničiti niti ustaviti.

Kajti knjiga je najboljša človekova prijateljica.

Barbara Bulc

8. c

KNJIGA, KI ME JE PREVZELA

Koliko knjig. Kriminalke, pa romani, znanstveno fantastične,.... Izbiram. Hm, katera je vedra. Prav gotovo mi ne bi bilo prijetno, če bi po lepo preživetem počitniškem večeru brala o sto mrtvih, ki so hodili strašit morilca. Brr... kar strese me. Kaj pa romani ? Joj, koliko jih je. Le kdo bi vse to prebral ? Kaj pa pesmi ? Da, to bo. Pesmi te vedno razvedrijo ali pa tvojo žalost utemeljijo. Ne, teh otroških že ne bom,... te imam doma, te pa so prežalostne. In zopet sem pri romanih. Tokrat pri zgodovinskih.
Tu je.

Na oguljenih platnicah stojijo razločne črke : F.S. Finžgar,Pod svobodnim soncem. Kolikokrat sem jo prebrala. Seveda, najprej za domače branje v šestem razredu. S kakšno muko sem začela. Potem pa, kakor da bi me navil. V dveh dneh je bila prebrana. Da, resnično lepa knjiga.

To ni samo knjiga Slovencev, ampak bi jo morali poznati vsi Slovani, posebej južni. Opisuje navade in običaje južnih Slovanov, boje z Bizantinci, vmes pa je vpletena tudi ljubezen. Koliko fantov si želijo postati dobri, plemeniti, lepi, močni, zavedni kakor Iztok, ki je simbol vseh Slovanov, ki so se borili in se še borijo za svobodno sonce, za svoje pravice. Ta knjiga ni samo zgodbica, kakor tisoč drugih, ampak nam nekaj pove. Mnogo je takšnih knjig. Še več pa je lahkih zgodbic, ki jih objavljajo razni časniki. Morda imajo te zgodbe celo več bralcev, kakor naše knjižnice. Knjiga ti tudi pomaga izoblikovati pogled na svet, na prijatelje, okolico okoli sebe. Nas torej vzgaja. In ne vzgaja samo otrok, ampak tudi odrasle. Žal pa mnogi odrasli " nimajo časa ", da bi prebrali vsaj enkrat na leto knjigo, ki je vredna pozornosti. Če ne maramo knjig, ne maramo svojega jezika in s tem tudi domovine ne.

Knjiga je del ljudi. Če se hoče kateri izmed narodov uveljaviti, mora imeti tudi svojo književnost.

Knjiga nas potolaži, nas razveseli in nam vzbudi razna druga čustva. Naš prijatelj je. Nekateri radi prebirajo pesmi, drugi pustolovske zgodbe, nekdo romane. A vsakdo izmed teh dokazuje, da ima rad svoj jezik, da ljubi svojo domovino in umetnost. Otroke še v osnovni šoli navajajo na branje knjig. Toda, ko konča osnovno šolo, se marsikdo niti spomni ne nanje. Pritegne jih svet sestankov, hitenja in prehitro minevajočega časa. V tem svetu ni miru in petja ptic. Tu so le nepregledne vrste avtomobilov, ki trobijo in delajo strašen hrup. V tem svetu ni mirnih kotičkov narave, kjer bi se usedel na travo in v miru bral knjigo. Morda pa so ? Le poiskati jih je treba. A dostikrat se svet odraslih zapira pred naravo, pred knjigami, pred vsem kar je lepo. V svetu odraslih se dostikrat le pisatelji in učitelji, katerih trajna skrb je - knjiga. In kdo naj to popravi ? Prav mi, mladi, moramo skrbeti za to, da bodo vsi ljudje cenili dobre knjige. In s čim naj to dokažemo ?

Odgovor je preprost : " Z branjem " Kajti le s tem si bomo izpopolnili knjižno znanje, da bomo znali presoditi dobro ali slabo knjigo. Toda ne berimo samo do tedaj, dokler hodimo v šolo. Berimo, tudi ko bomo odrasli. Ne smemo pustiti, da nas bo prevzel svet, ki nima časa za lepoto jezika. Knjiga nam bo le tako postala resnični prijatelj, ki nam pomaga z vspodbudno besedo.

Knjigo sem položila nazaj. Skrila se je med drugimi knjigami. Le koliko ljudi jo je že imelo v rokah ? Ali so čutili, kakšno dragocenost držijo ?

" Pridi, domov morava. Si izbrala ?" me priganja Sanja.

" Ne, nisem. Še enkrat bom prebrala' Pod svobodnim soncem," ji odgovorim.

Stopili sva iz temačne knjižnice s polnim cekarjem knjig, ki jih je izbrala Sanja. Zunaj pa naju je pozdravilo toplo, svobodno sonce.

Helena Janžekovič

8. c

§§§§§§§§§§§§§§§§§

Zelo rada prebiram knjige in velikokrat se mi zdi, da se bojujem z njihovimi junaki. Z njimi doživljam vesele in žalostne trenutke in večkrat se v mislih tudi potegnem zanje.

Od zbirke Zlata knjiga, ki jo imam v svoji knjižnici, sem že večkrat prebrala knjigo Tovarišija Petra Grče. V njej je pisatelj Mato Lovrak oživil pestro galerijo mladih junakov starih deset do petnajst let. Vse te osebe niso prav nič nenavadne in nevsakdanje, temveč žive, nagajive, vihrave in navihane. Ker je povest zelo razgibana, mi je všeč.

Pisana druščina se je ponašala s skrivnostnimi vzdevki : Šilo, Medved, Milo dete, Vince ali Butelj in Divjak. Njihov vodja Peter pa je moral na svoje drugo ime Grča še nekoliko počakati. Za svojega vodjo so ga izbrali, ker je izstopal po svoji domiselnosti in pogumu. Vedel je, kaj pomeni beseda tovarištvo, čeprav je znal uporabiti tudi svoje pesti.

Kapučoni mlin je bil pravi raj za naše junake. Lelo všeč mi je akcija, kako so s skupnimi močmi obnavljali staro podrtijo. Večkrat so se tudi sprli in mednje je segla nevoščljivost in hudoželjnost, toda skupno delo jih je spet združilo. Očistili so grmovje in plevel, podrli svinjski hlev in okrasili okolico s cvetjem. Poslikali so tudi staro hišo in jo okrasili s košaricami, v katere so posadili plastike. To ni bila več igra, bilo je že resno delo, ki je imelo tudi uspeh. Vanj so vložili svojo domiselnost in svoj trud. Očistili so tudi rečno korito in stari mlin je začel obratovati.

Delo so tudi to posrečilo doseči veliki cilj. Mlin so podarili vaščanom, ki so ga zaradi razprtij zapustili. S skupnim delom so dokazali, da je v slogi moč in da so lahko otroci pametnejši od odraslih.

Andreja Došler
6. b

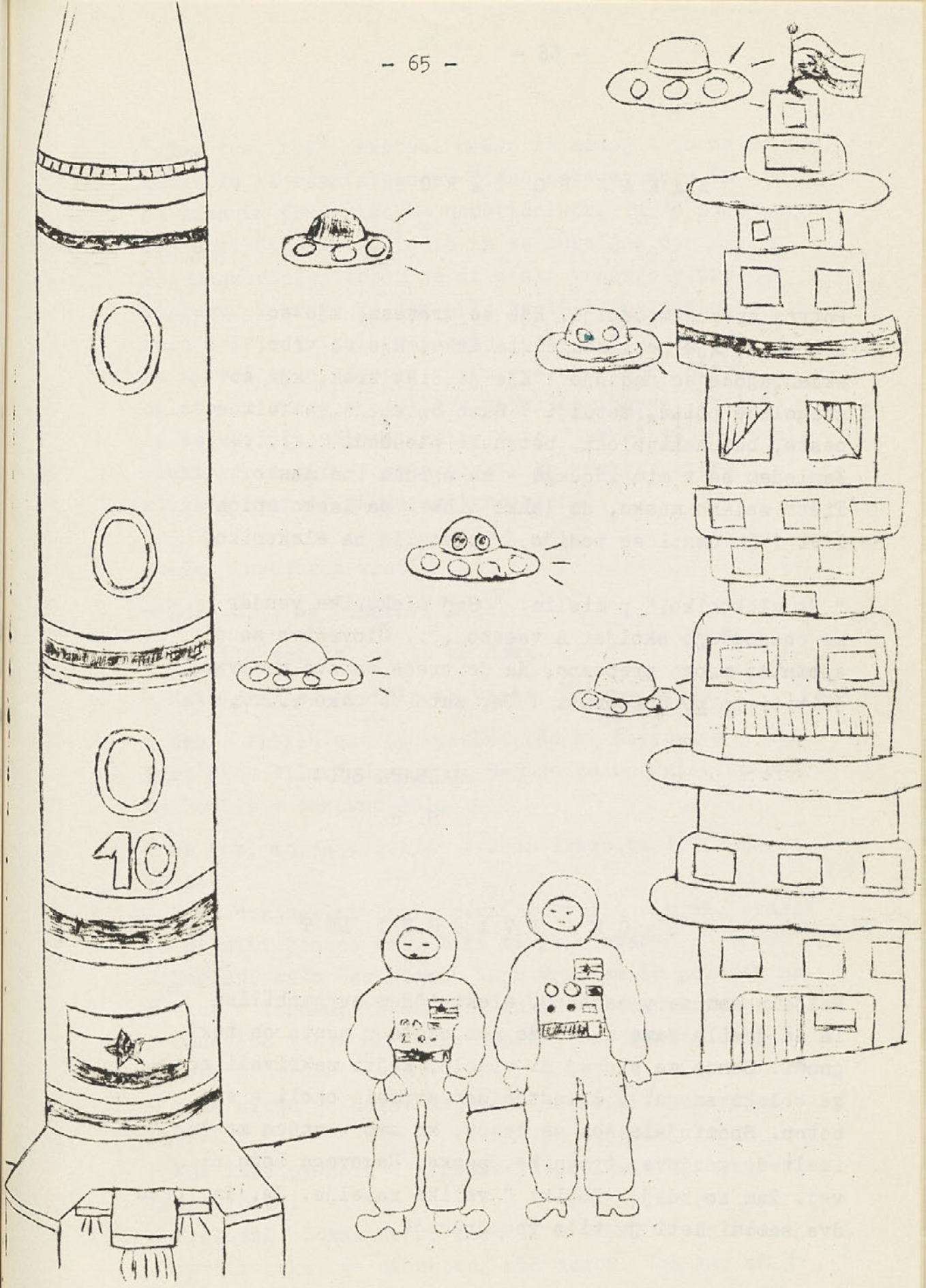
10

Z A K A J B O T A K O ?

Potrta opazujem okolje. Kje so drevesa, kje so zelenice, kje je tista čista Krka, kje so vrbe sklanjajoče se nad njo ? Kje je čist zrak, kje so žvrgoleče ptice, metulji ? Samo beton je, asfaltne ceste, betonski bloki, betonske ploščadi ..... Zagledam se v mimoidočega - na obrazu ima masko. Tisto zeleno masko, da lahko diha - da lahko sploh živi ! Po cesti se podijo črna vozila na elektriko.

" Na elektriko," pomislim. " Saj elektrika vendar ne onesnažuje okolja. A vseeno .... Človeštvo se je spomnilo mnogo prepozno, da je treba naravo varovati, ščititi in ne uničevati ! Da, zato bo tako ....."

BARBARA BULC

8. c

Č E Z D V A J S E T L E T

Peljala sem se v majhnem, električnem avtomobilčku in se jezila sama nase, da sem odšla v mesto ob taki gneči. Sonca se skoraj ni videlo, kajti zakrivali so ga oblaki smoga. Z žalostjo sem strmela okoli - sam beton. Spominjala sem se časov, ko smo v našem mestu imeli še gozdove, travnike, parke. Ragovega Loga ni več. Tam se zdaj " šopiri " veliko naselje. Ja, ja, pred dvajsetimi leti je bilo vse drugače.

" Tu, tum, tu," zatrobi nekdo za menoj ? To me je zdramilo iz razmišljanja. Hitro poženem avto in se ustavim pred visokim nebotičnikom. Tu je zdaj moj dom. Stopim v dvigalo in se odpeljem do 23. nadstropja. Zopet se mi misli vračajo v preteklost. Takrat, ko sem bila še 14-letna, sem si zelo želela dvigal, stolpnic, vse moderno. Zdaj pa ni več tako. Stopim v svoje stanovanje. Štirioglato in okroglo pohištvo vijolične barve. Zvalim se na kavč in odprem radio. Sobo " preplavijo " toni električnih kitar, sama elektrika. Skoraj nisem slišala zvonca, ki je nemirno zvonil.

Stečem in odprem vrata.

- Zdravo, me pozdravi Alja.

- Mislila sem že, da te ni doma.

- Malo prej sem prišla iz mesta. Grozna gužva.

- Mhm. Prišla sem te vprašat, če bi šla danes v kino. Igra star film " Grease ". Saj se ga spomniš. Ko smo še hodili v osnovno šolo.

- Ne vem, morda ... Aja ! John Travolta ! O, kje je že to.

- Pred dvajsetimi leti so vsi govorili o njem, sedaj pa ni niti besede več. Taka ti je slava.

- Poglej, kako se ti zdi ? jo vprašam in pokažem na rožico v lončku, ki je tudi edina v stanovanju.

- Čudovito ! Kje si jo pa dobila, saj vendar še rož ni več ?

- Mama mi jo je dala. Saj veš, da je bila zmeraj za rože.

- Kje imaš pa moža ? vpraša in popije svoj kozarec coca - cole.

- V službi. Odkar so se zmenili o ČISTOČI, da bodo očistili Krko, ga ni skoraj nič domov. Veš kaj mi je rekel ?

- Ne.

- V Krki ni več niti ene ribe. Sploh ne vedo, ali se da stanje kaj izboljšati.

Alja vstane in gre k oknu. Od tam se lepo vidi naša Krka, ki je bila včasih ponos Novega mesta.
- Se spomniš, da smo se pred dvajsetimi leti še hranili z ribami iz Krke. Sedaj pa poglej to rjavo vodo. Kot luža.

- Koliko je ura ?

- 12 in 5 minut ter 6 sekund. Čas je za kosilo.

- Mhm, samo po tablete grem. V kuhinji odprem omaro in vzamem škatlico z napisom krompir ter juha. Nato grem še po tableto z imenom meso. Nalijem si kozarec vode, popijem vse tri tablete in sem sita. Tablete so še kar okusne, toda kje je tista domača hrana ? Mleka že dolgo ni več - samo mleko v prahu. Vrnem se v sobo.

- No, ali boš šla potem v kino ?
- Seveda. Spotoma pa še na kozarec soka v Rio, kajti tam še edino strežejo sok.
- Velja ! Vprašaj moža, če bo šel z nama.
- Ne verjamem. Zelo je utrujen, ko se vrne.
- Tako, zdaj pa grem. Moram še po novo krilo - šik.
- Kaj so jih dobili ? Kakšna so ?
- Prima. Do tal in " grozno " široka, spodaj pa ozke hlače, kajti krila so zelo tanka.

- Ha, Ha, Ha, se spomniš, da smo včasih nosili samo kavbojke ? Smešno, danes jih ne bi oblekla.
- To pa res. Pa dolge lase - zdaj je vse na "ježa" postriženo.

- Dobro, potem se dobiva ob 17 h, 30 min. in 77 sek. pred kinom ?

- Velja ! Adijo !

- Čao.

Zopet se nasmejem, ko se spomnim na kavbojke in dolge lase. Tega zdaj ni več, kakor ni več gozdov, čistih rek, parkov, počitnic na morju, kajti morje je onesnaženo. Ostal nam je torej samo - beton.

SONJA GOLOB

8. c

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

Peljem se v letečem krožniku in razmišljam, razmišljam. Spomnim se zelenih travnikov, posutih z raznob-arvnimi cvetkami, spomnim se srebrnih rek, ki so se vile po dolinah. Oh koliko let je že minilo od tega ? Celih dvjaset, dvajset dolgih let, v katerih se je svet spremenil tako močno. Sam beton povsod naokoli, kamor pogledaš. Strašno. Kje je čist zrak ? Ni ga, zato nosimo plinske maske, da se ne zadušimo. Kje so vse živali ? Tudi one so izumrle. Zopet se mi spomin povrne v moje otroštvo, ko sem se z mojim zvestim nemškim ovčarjem Kazanom podila po jasi blizu naše hiše. Kje je vse to, kje je moj ljubljeni pes ? Zaradi groznega zraka je umrl.

Moje življenje je sedaj čisto drugačno. Malo ga bom opisala. Ko priletim z letečim krožnikom s plinsko masko na obrazu iz službe, pristanem na betonski terasi v lol. nadstropju. Pritisnem na rdeči gumbek in velike klešče me zagrabijo in ponesejo v stanovanje. Tam mi priteče nasproti pes - robot (še vedno ljubim namreč pse), ki mi prinese udobne copate iz rdeče gume. Slečem svoj srebrni skafander in oblečem prav tako udobno gumijasto obleko. Potem pritisnem na modri gumb in se usedem v fotelj in se na tekočem traku odpeljem v jedilnico.

Tam me že čakata moja dva otroka.

" Ali očka še ni? " vprašam.

" Ne, mami,", mi odgovorita.

" Kaj bomo pa danes jedli ? Kaj boš ti, Maja ?"

" Jaz bi palačinke in sladoled ! "
" Jaz tudi !"

Pritisnem na gumbe na avtomatu pri jedilni mizi. Iz avtomata priletijo trije krožniki, na njih pa kapsule.

" Oh, kako " perfekten " puran,"pravim, ko zaužijem prvo kapsulo. Tudi otroka sta zadovoljna s kosilom.

" Mami, kam bomo šli v nedeljo na izlet ?"

" Ja, lahko bi šli na Pluton smučat ! Sta za to ?"

" Seveda !!"

Ko se obrnem, zagledam moža, ki se pelje k mizi. Takoj vidim, da je slabe volje. Uganila sem. Že začne sitnariti. Seveda se začneva prepirati. Imam ga zadosti, zato vključim hladilni aparat, da zamrzne v ledeno kocko. Odtajala ga bom, ko se bo pomiril.

Po kosilu grem počivat. Ko se uležem na mehko posteljo, zopet premišljujem o današnjem življenju. Mož v ledeni kocki, smučanje na Plutonu, srebrni skafandri, kosilo iz kapsul, pes - robot .... Grozno, grozno, grozno !!!!

Boli me glava in zato zaspim.

Vendar se mi še v sanjah prikazujejo podobe - mož v ledeni kocki, kosilo iz kapsul, mož v ledeni kocki, kosilo iz kapsul .....

MATEJA GLOBOKAR

8. c

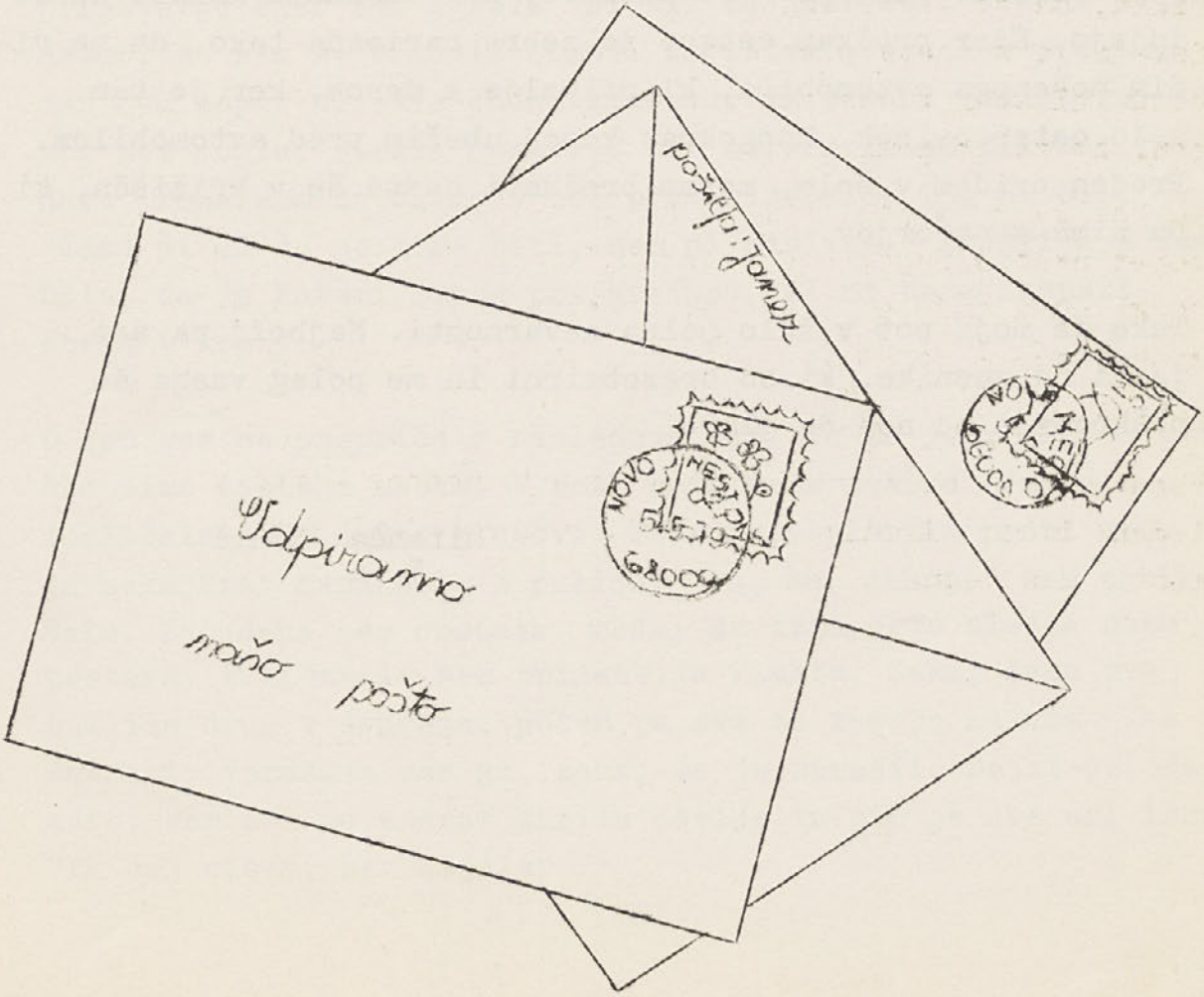
Odpiramo
naša pošta
NOVO MESTO
68000
NOVO MESTO
68000

NEVARNOSTI NA POTI V ŠOLO IN DOMOV

Moja pot do šole je zelo nevarna, ker moram hoditi skoraj dva kilometra po cesti, ki vodi iz Novega mesta proti Dolenjskim Toplicam. Na njej je veliko ostrih ovinkov in prehodov za pešce. Kjer se priključi naša pot glavni cesti, so zapornice. Vedno so zelo velike kolone avtomobilov, ki čakajo, kdaj se bodo zapornice dvignile. Včasih hupajo, da te bolijo ušesa. Veliko prehodov za pešče je zbrisanih, zato moraš zelo paziti, kdaj prečkaš cesto. Tam, kjer se Težka voda izliva v Krko, je majhen mostiček. Cesto varuje že dvakrat prebita ograja. Avtomobilisti imajo srečo, da ni že kdo od njih utonil z avtomobilom vred. Kakor vem, so na tem mostičku že zbili pešca. Kadar dežuje, se nabira tudi voda in stopim vanjo do gležnjev. To pa zato, ker zamašeni kanali ne delujejo. Kjer prečkam cesto, je zebra narisana tako, da ne vidim nobenega avtomobila, ki pripelje z desne, ker je tam zelo oster ovinek. Mnogokrat komaj ubežim pred avtomobilom. Preden pridem v šolo, moram prečkati cesto še v križišču, ki pa nima semaforjev.

Tako je moja pot v šolo polna nevarnosti. Najbolj pa sem jezna na voznike, ki so brezobzirni in me poleg vsega še poškropijo od nog do glave.

Miranda Južnič
5. a

V E L I K I S T R A H

Kot vsako leto sem tudi letos počitnice preživela pri stari mami. Bilo mi je zelo lepo. Vsak dan sem spala do devetih, popoldne pa sem se s prijatelji kopala v reki Kolpi. Ko smo prišli s kopanja, pa smo kartali, se lovili, igrali nogomet in podobno.

Nekega večera sem šla po brata, ki je pri prijatelju gledal televizijo. Ko sem že bila pri hiši, sem zaslišala neke čudne glasove in zraven pritajen smeh. Vedela sem, da to ne more biti žival, zato sem hitro stekla po brata. Ko sva se vračala, teh glasov ni bilo več slišati. "Saj se mi je samo zdelo," sem se tolažila. Pa vendar me je bilo strah.

Drugi dan sem na ta strah že pozabila. Zvečer sem bila pri prijatelju,kjer smo igrali "človek ne jezi se". Ura je bila devet, ko sem se vračala domov. Na istem mestu kot prejšnji dan sem zopet slišala čudne glasove. Iz strahu sem hitro, kakor sem mogla, stekla domov. O tem strahu nisem nikomur povedala. Doma sem še dolgo v noč premišljevala, kdo bi bil. "Kaka žival že ne more biti, sem si mislila." Prepričana sem bila, da je kateri izmed prijateljev, ki mi hoče nagnati strah v kosti.

O tem sem se prepričala naslednji dan. Ko se je mračilo, sem šla mimo tistega mesta. V roki sem imela palico. Kmalu sem zaslišala neke čudne glasove. Tedaj sem planila proti grmu in nekajkrat zamahnila s palico. "Au, au, nehaj!" sem zaslišala. Začudena sem obstala. Tedaj je izza grma zlezla neka postava. Prepoznala sem prijatelja Tineta. Nekaj časa sva buljila drug v drugega, potem pa sva se začela na ves glas smejati. Vprašala sem ga, zakaj me je strašil. Dejal je, da zato, ker sem mu enkrat skrila čevlje in jih je dve uri iskal. "Pa saj nisem, sem dejala!"

"Jih je pa Meta," je odgovoril.
"Jaz nisem," sem dejala.
"Potem bom pa tudi njo tako strašil," je užaljen dejal Tine.
"Bolje da ne, ker jo boš spet odnesel z buškami," sem mu svetovala. Zasmejala sva se, potem pa odšla domov.

Natalija Petakovič
7. c

D E L F I N

To, kar bom sedaj opisal, se je zgodilo pred tremi leti, ko sem bil na počitnicah.

Za dva meseca sem prišel na morje k starim staršem. Hodil sem se kopat s prijatelji na Zeleno punto . V Kukljici so mnogi mladi ljudje,ki uživajo v ribolovu. Zvečer vržejo mreže v morje, drugi dan pa jih dvignejo. Tistega dne so fantje imeli silno dober ulov, pa ne samo po kvalitetnih ribah, ampak so ujeli ribo, ki ne zaide velikokrat v mreže. Ujeli so delfina. Niso ga izpustili, ampak so ga vrgli na krov ladje. Ves čas so ga polivali z vodo, da ne bi poginil in ga še živega pokazali domačinom in turistom. Fantje so veseli pripluli v zaliv, ter ob pomolu Zelene punte pristali.Ribe je odnesel neki fant skupaj z mrežo domov, ostali pa so delfina prinesli iz čolna na pomol ter ga položili na beton.Kmalu se je zbrala množica, ki je radovedno ogledovala lepotca med ribami-sesalci.

Videl sem veliko delfinov, vsi so bili nekam sivkaste barve, ta pa je bil črn kot oglje. Žalostno si je ogledoval množico ljudi. Pristopil sem k njemu in ga pobožal. Ker sem fante, ki so ga ujeli,dobro poznal, sem jih vprašal, kaj bodo naredili z delfinom. Odgovorili so, da ga bodo pustili na soncu

da se mu koža izsuši, kar je z drugimi besedami pomenilo smrt. Želel sem jih prepričati, da bi reveža izpustili v vodo, pa ga niso hoteli. Razočaran sem se vrnil k množici, ki je stala ob delfinu. Nek zakonski par me je vprašal, kaj bodo storili z njim. Povedal sem jima odgovor fantov. Delfin se jima je zasmilil. Odšla sta k fantom, a jih tudi onadva nista mogla prepričati. Hudo je bilo gledati žalostnega delfina, kako umira na soncu.. Delfin je počasi umrl in fantje so ga odnesli pod drevo. Njegova črna koža se je prekrasno svetila v zahajajočem soncu, ki je zašlo, kot delfinovo življenje.

Mislim, da te čudovite živali ljudje preveč ubijajo. Nihče ne pomisli, kako pusto in prazno bi bilo brez njih življenje v morju.

Marcel Milič
8. b

SAMOTA

Ves dan presediš v sobi,
ob mračni svetlobi
in skodelici kave.
Podstrešni mrak
lomi le gramofon
s svojim tihim glasom Boba Dylana,
ali Beatlov bučeči rock.
Globoko pogreznjen sediš v naslonjaču,
poslušaš že vsakdanjo glasbo,
se oziraš po posterjih na steni
in vdihavaš vonj cigarete.
Ko tudi to vse skupaj prestaviš
na dan, ki bo prišel,
vzameš v roke še kitaro,
si nekaj odbrenkaš,
čeprav ničesar ne znaš.

Zraven pa še nekaj zabrundaš,
ki ni podobno ničemur,
a vseeno ti zadostuje.

ns

BRIDKA RESNICA

Všeč si mi.
Že dolgo.
Vsako jutro te vidim,
ko greš mimo hiše
in izgineš za ovinek kot meglica;
vsako popoldne,
ko se s prijatelji vračaš domov.
Moji pogledi uhajajo k tebi,
k hiši v kateri živiš,
na tvoje okno,
ki je večkrat zastrto kot odprto.
Vidim te vsak dan.
A vendar ....,
Bolečina je težka,
ker slep si za vse,
kar se dogaja v meni.

ns

NOVO MESTO V ČASIH, KO JE BILA MOJA MAMICA OTROK

Kadar je moja mama zelo dobre volje, mi rada pove kaj iz svojih otroških let. Dogodkov pred vstopom v šolo se ne spominja veliko. Spomini na šolske dni, od guljenja prvošolskih klopi pa do konca šolanja, so zelo bogati in jaz jih tako rada poslušam. Zdi se mi, da je bilo takrat vse drugače. Občutek imam, da mi tega ne pripoveduje moja mama, ampak da berem to v neki knjigi.

Ko je bila mojih let, so bile zime res " prave " zime in poletja " prava " poletja. Snega je bilo veliko in sankali so se z vrha Trdinove ulice, pri kandijskem križišču so zavili levo in se peljali še po Partizanski cesti. Takrat v Novem mestu skoraj ni bilo prometa in ni bilo nevarnosti, da bi jih povozil avto. Zime so bile večkrat tako hude, da so jim podaljšali zimske počitnice. Šole namreč niso imele dovolj drv, da bi lahko ogreli vse prostore. Takrat v šoli še niso imeli centralne kurjave. Učenci so med odmori hodili v klet po drva, potem pa so sami nalagali v peči.

Tudi poletja so bila toplejša kot danes. Bilo je toplo, zelo toplo. Cele počitnice so se kopali v Krki in uganjali razne vragolije na kopališču. Na morje niso hodili. Pa po kaj bi šli ! Mi pa danes nestrpno pričaujemo dan, ko se odpeljemo na počitnice na morje. Saj si lahko le tam zmočimo svoje telo.

In šolski izleti moje mame ! Kakor v pravljici ! Spominja se izleta z vozom na Otočec. Grad je bil takrat še v razvalinah in oni so se potikali in skrivali po teh razvalinah.

JERICA AVSEC

3. a

MOJA PRVA KUHARSKA IZKUŠNJA

Nekega dne sem bil sam doma. Strašansko mi je krulilo po želodcu. Odločil sem se, da si bom spekel palačinke. Kadar jih speče mamica, so vedno sladke in tako slastne. Sline so se mi začele cediti.

Premišljeval sem, iz česa mamica naredi tako dobre palačinke. Stopil sem k omari, vzel iz nje sladkor in dve jajci. Pripravil sem posodo, v kateri mamica vedno dela testo za palačinke. Z jajcem sem udaril po robu posode tako, kot to dela mamica. Toda, joj! Jajce se mi je začelo cediti od vseh desetih prstov, lupina pa je padla v lonec. Bil sem rumen kot dihur, ko krade jajca. Drugo jajce se mi je le posrečilo spraviti v lonec. Nato sem še dodal mleko in sladkor ter zmešal. To sem zlil v ponev in hotel prižgati vžigalico. Toda, joj! Opekel sem si palec! Vdrugič mi je le uspelo prižgati plin. Ponev sem postavil na plin in čakal. Še sem čakal. Palačinka pa se ni hotela strditi, le čudna je postajala. Ko sem hotel palačinko obrniti, je bila čisto tekoča. Kmalu se je pričelo kaditi. Moja palačinka je postajala črna. Tedaj pa je pozvonilo. Prispela je Barbara. Ko je videla, kaj je vzkliknila: "Norček, pozabil si dodati moko!"

Gregor Bulc
3. a

S K R I V N O S T N A K N J I G A

Skrivnostna rozasta knjiga,
polna skrivnostnih stvari ;
kaj skrivaš med roza platnicami ?
So res tako važne tiste stvari ?
So res take vrednosti tiste številke,
polne skrivnostne moči,
številke, ki polnijo tvoje strani ?
Med učenci priljubljena nisi ;
se ti mar dobro zdi,
ker te učitelj časti ?
Pohiti, brž se spremeni,
spremeni svoj pusti značaj,
opusti svoje stare navade,
postani boljši, pravičnejši kraj !
Da te ne bodo častili le tisti,
ki se sedaj te laste,
da te bodo ljubili tudi tisti,
ki zaradi tebe sedaj slabše jim gre.

pj

MAMA JE PRIŠLA Z GOVORILNE URE

S prikritim strahom sem čakal mamo, da pride z govorilnih ur. Delel sem nalogo, vendar se nikakor nisem mogel zbrati. Le kaj ji bo spet razredničarka povedala. Kakšen hudir, vihar in tajfun bo v hiši, ko pride mama. Ko je vsaj še ne bi bilo.

V vratih že zaškrta ključ. Izza ogla prisluškujem in gledam. Prišla sta oče in mama. Oba sta strašno mrka. Zazdelo se mi je, kot da so se nad našo hišo začeli zbirati črni oblaki, ki so napovedovali dež in burjo. Rekel sem si: "Pišejo se ti slabi časi. Če hočeš ostati živ, pobriši jo." In že jo ucvrem v kopalnico in se zaklenem vanjo. Že slišim očeta in mamo, kako gresta proti moji sobi. Ker me tam ne najdeta, me mama pokliče s priliznjenim glasom: "Kje si, Robi?" Nočem se oglasiti. Še enkrat me pokliče: "Robi, daj se oglasi!" "Jaz se že ne bom oglasil," se odločim. A kaj, ko ravno takrat s police pade lak za lase, ki ga mama tako vestno uporablja. "A tako! Tukaj si! Ti bom že dala! Zakaj se nisi oglasil?" "Zato!" odsekano pravim. Mama hoče odpreti vrata, pa se udari z glavo v vrata, ker so zaklenjena. Prav ji je. "Ti, ti mulc," kriči histerično, "odpri, odpri vrata!" "Ne, ne bom. Ja mogoče," se premislim, "če me ne boš tepla, ko bom prišel ven!" se zaderem iz kopalnice. Mama noče privoliti v to. Hodi kot mačka okrog vrele kaše. Resna je, ker mi nič ne more. Roke jo najbrž že pošteno srbijo. "No, prav. Ne bom te pretepla," se končno odloči," zdaj pa le hitro pridi ven." Hitro odklenem vrata in kot miška stečem v dnevno sobo. A tam je na mojo žalost sedel, oziroma lažel oče. "Aha fant, kaj je s teboj v šoli?" "Ja, kaj, nič, ne." "Ti bom že dal, nič. Saj mi je mama povedala. Nezadostne ocene, nesramno obnašanje." V ten pridrvi tudi ona v dnevno sobo. "No, zdaj pa se bomo pogovorili. Nisem vedela do danes, da imam takega sina. Zdaj pa ne vem, kaj je krivo. Jaz sem te že pravilno vzgajala, da veš. Samo za očeta, pa ne morem tega reči," reče očitajoče in

zvončklja z nizom zlatih zapestnic, uvoženih seveda," samo sestanki, doma pa kavč in časopis ter takoj kosilo na mizo, kot da imam deset rok. Vse moram sama delati, nobeden mi ne pomaga." "Jaz pridem utrujen iz službe in naj potem še doma garam. Saj imaš hišo, marcedes, vrt in vse, kar si poželiš," našteva oče.

Začne se stara pesem. Prepir, dolgočasen, brezvezen. Grem v svojo sobo. Začnem reševati križanke. Za vsak primer še zgodovinsko knjigo postavim na mizo. In že pride mama. Hitro križanke skrijem pod mizo in se delam,kot da se učim. "Le tako, kar uči se. Saj znaš biti priden. Vidi se, da si moj sin. Priden, priden," in odide.

Jaz pa še lepo naprej rešujem križanke, se pravi"učim".

Suzana Blatnik
7. d

O H, T A Š O L A

Bila je nedelja. Ura se je bližala deveti dopoldne. Spala sem, ni me brigala ne šola ne mamino godrnjanje, naj vendar že vstanem.

Dokončno sem se prebudila šele, ko sem zaslišala cvileč laježnašega psa. A še vseeno se mi ni dalo vstati. Pretegovala sem se po postelji in naglas navijala plošče. Pes pa je čedalje bolj lajal. Pokonci me je vrgel očetov glas, ki ni bil prav nič prijeten. Ravno nasprotno. Hitro sem stekla v kopalnico, kjer sem se po mačje umila. Hitro sem se oblekla in že sem bila zunaj pri psu, na katerega sem se najprej jezila in mu govorila, naj začne drugič lajati šele ob 11.uri, da se bom

do takrat lahko naspala. Nič me ni poslušal, raje se je podil po zasneženem vrtu in uganjal razne norčije. Nazadnje sem se še sama podila za njim po snegu, tako da sva bila vsa mokra. Končno se je "primigala" sestra in prinesla Ariju hrano. Na pol zmrznjena sem pridrvela v hišo, kjer sem se najedla. Že pri zajtrku pa je začela mama vsakdanjo lajno: "Si že napisala nalogo? Si se že naučila?" Jezna nad to šolo in mamo sem zakričala:"Oh,ta šola, še v nedeljo nimam miru pred njo!" Ker pa je mama še naprej nekaj govorila, sem "popokala" mačko in z njo odšla v svojo sobo. Na glas sem jokala in navijala gramofon, ta pa je bil od mojega joka precej glasnejši. Čez nekaj časa je prišla sestra in me tolažila:"Daj, ne cmeraj se za vsako figo! Hitro pojdi po kopalke, če hočeš iti na kopanje." Utišala sem gramofon, napodila mačko iz sobe in še med jokom se je slišalo:"Oh, ta šola. Vrag naj jo vzame!" Sestra se je smejala, jaz pa sem ji rekla, če bi bilo njej prijetno poslušati vsak dan iste besede in to kar naprej o šoli. Ko sva bili že pripravljeni za odhod, sem se v naglici spomnila na Jurčičevega Domna, ki smo ga imeli do ponedeljka za čtivo. Stekla sem v sobo in ga na srečo hitro našla. Oddrvela sem ven, mami pa sem v pozdrav zavpila: "Šola gor, šola dol, šola sem, šola tja, glavno, da se grem jaz kopat!"

Na Otočcu sem na Domna čisto pozabila, važen je bil bazen, ne pa šola. Toda vseeno, ko sem prišla ob osmih domov in sem zagledala mamo, sem stekla v sobo in začela brati Domna. Tako se je končala moja nedelja in skrb za šolo.

Katja Kuhar
7. d

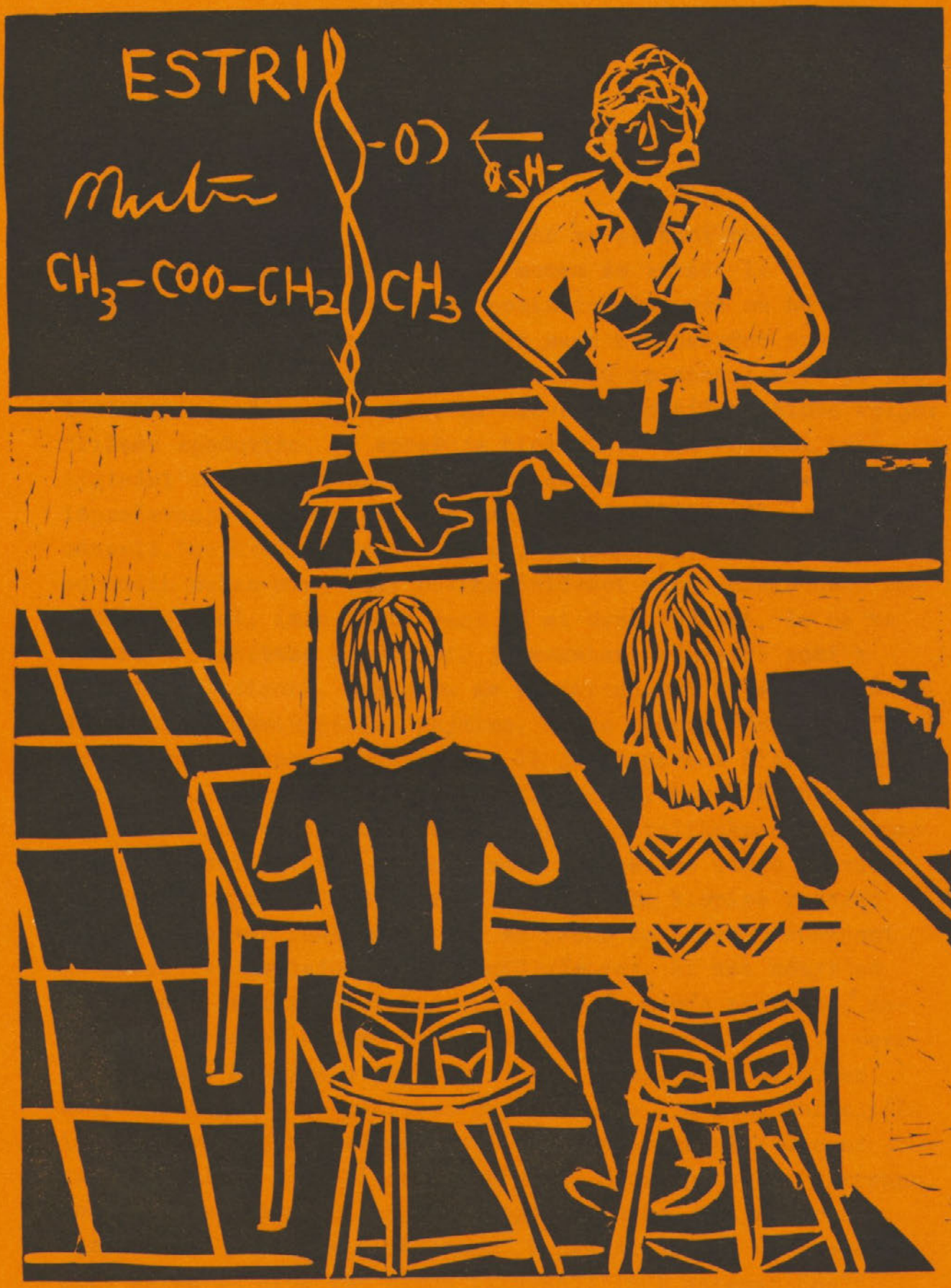
ESTRI
-O)
asH-
CH3-COO-CH2
CH3

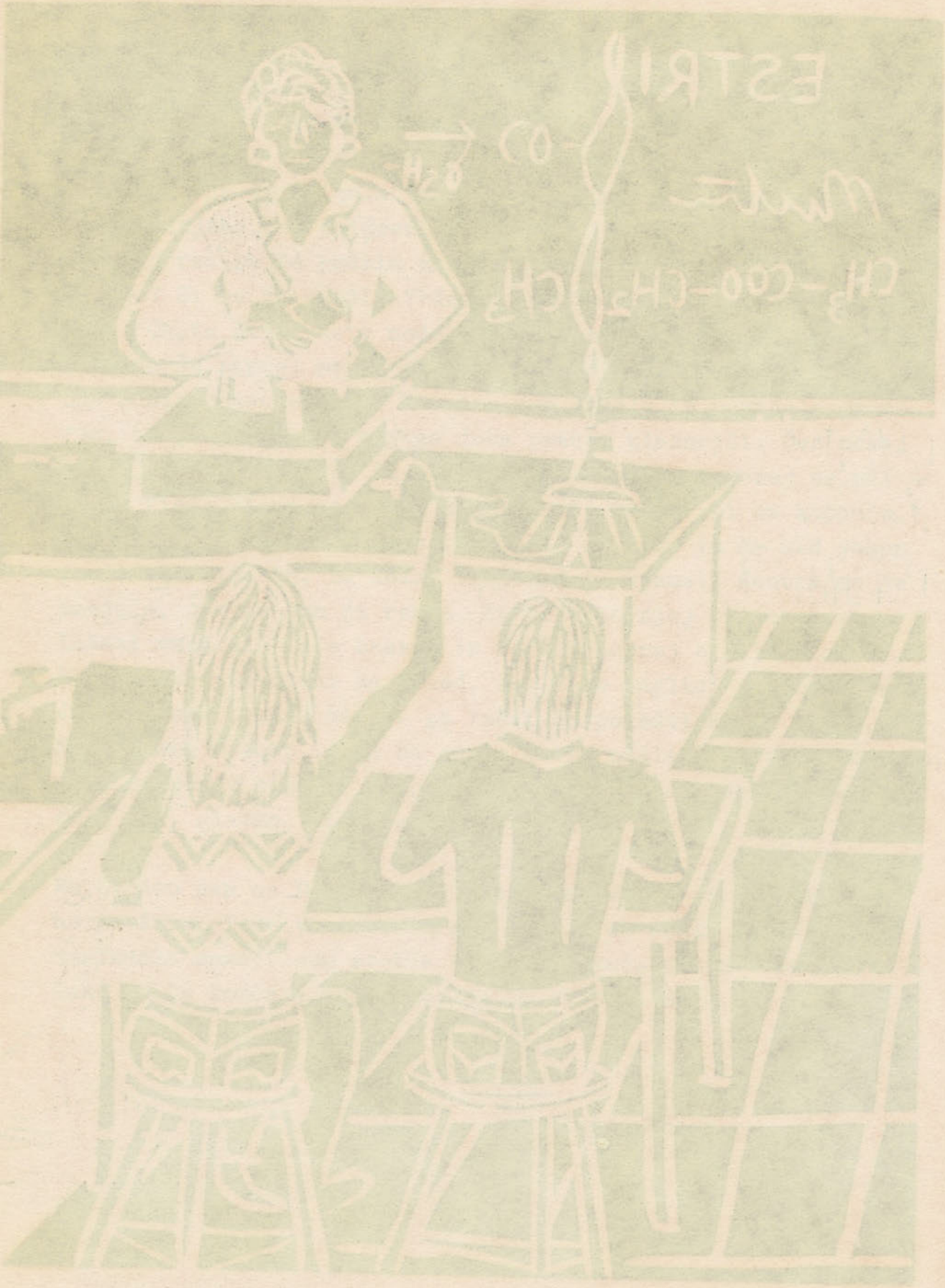

D A N V Š O L I

Zrrrrnn. Oh, spet ta zvonec. Hrupno me prebudi budilka. Zunaj je še tema. Ura bo šest, jaz pa moram že vstati iz tople postelje. To že nekako gre, a ko pomislim, kaj vse se bo morda zgodilo v šoli, me oblije zona. Iz sanj me dokončno prebudi mrzlo jutro, ko se podam na pot po ledu in snegu; nato pa prileti kup vprašanj in novic, ki človeka spravijo v slobo voljo: "Pišemo zgodovino, pa sprašuje biologijo," in "pisali bomo angleški narek," ter podobno. Tako sedimo in se tresemo pred izpraševanjem in kontrolnimi. Mine prva ura. "Srečno smo jo odnesli," se hvalimo, "a sedaj, uh, kako se tresem! Brrr." Tako po hudih mukah mine tudi petinštirideset minut druge ure. Seveda, če znaš, imaš čisto vest in si brez bojazni, če pa te kontrolna zahrbtno prestraši, jo nekateri odnesejo tudi s hudimi posledicami. Zakaj pa se vendar učimo? Za ocene? Ne! No pustimo razmišljanja, pojdimo, bolje rečeno, prerinimo se skozi gručo učencev v učilnico, ki je po navadi čisto na drugem koncu, v kateri bomo preživeli tretjo, morda manj naporno uro. Ahh, je že mirno. Sedaj nastopi ta, tolikokrat imenovani in "zloglasni" glavni odmor. Gruča učencev se usuje v avlo, na čudovit sprehod med štirimi stenami. Za klopice v parku nam služijo kar radiatorji, ki so jasno že precej razmajani. Od povsod se usujejo gruče lačnih učencev, ki kot konji odpeketajo v jedilnico. Takoj pri vhodu te nekdo spotakne, nazadnje, ko pa se končno dokoplješ do mize, te preseneti vesela novica: "Zmanjkalo je kruha!" Pač, svoje si misliš, ko stopaš ves potrt in poklapan proti WC-eju, javnemu zbirališču in prostoru, kjer imaš možnost, da se posvetuješ z učenci drugih paralelk o tej ali oni kontrolki. Sedaj pa spet: Zrrrrnnn, tokrat šolski zvonec, ki kliče spet k pouku. Kot nestrpni kozlički se zapodimo v učilnice. V navadi je že, da nastopi spet blisk in grom ter ploha vprašanj: "Imaš matematično?" "Daj mi angleško?" "Razloži mi to, povej mi ono!" A kaj pomaga.

"Plonkanje" je postalo že nekakšna tradicija. Ni šole, kjer ne bi bilo med učenci v veljavi tudi prepisovanje, ali po šolsko-plonkanje. Te navade se ne da odpraviti. Prepozno pa je, če se spomniš, da nimaš naloge, šele po glavnem odmoru, kajti tovariši učitelji so kaj hitro v razredu in hočeš nočeš, naloge nimaš. Začne se nova ura, novo spraševanje. Vse se da potrpeti, tudi huda ura.

Oddahneš si lahko šele tedaj, ko stopiš skozi šolska vrata na sneg in se po štirih do šestih urah zopet nadihaš svežega zraka in s težko torbo na rami spet odideš domov, popoldanskim dogodkom naproti.

Helena Slamnik
7. a

ŽUŽELČJA ŠOLA

Jutranja meglica se ni še dodobra dvignila, ko so žuželke s travnika pod Binčetovo hišo bile že prebujene. Sončni žarki so prijetno vabili vsakogar na plan. V še rosni travi je oživelo. Živali so se sprehajale in iskale hrano. Cvetovi so dvigovali svoj najlepši del ter sijali v soncu. Eden izmed njih je modra zvončica, ki vsako leto z zvonjenjem naznanja pouk za vse živali. Trenutno najbližje so nam žuželke.

Prestrašene novince pripeljejo starši. Vsi se zadnjikrat držijo za roke. Po končani šoli bodo povsem samostojne živali. Konec je svobodnega tekanja po znani okolici, konec varstva staršev. Ko stopijo v to na pogled strašno stavbo, so učenci in povsem od sebe odvisna bitja. Tako vsi trepetaje čakajo, da se odpro vrata njihove prihodnosti.

Po vstopu v šolo so si malčki, sedaj učenci, poiskali svoj razred. Nekateri so bili letalci, drugi plezalci, pa plavalci. Vsi so se še zadnjikrat ozirali po starših. Solze so

tekle in marsikdo je zasovrašil šolo ter si potiho dejal: "Oh, ta šola!" Kmalu pa so učenci spoznali, da šola le ni muka. V njej so spoznali dosti zanimivih stvari.

V razredu, kjer so bili letalci, so žuželke pridno letale iz dneva v dan. Spoznali so, da ima vsakdo svoje ime: bogomalka, pikapolonica, osa, čebela, muha, kobilica, majski hrošč, mušica, metulj, komar itd. Vsak je vedel, kaj mora jesti, kaj je okusno in kaj ni. Kdo in kateri so njihovi sovražniki pa so se šele seznanjali. Pri plazilcih so bili malo v zaostanku. Učitelji so morali učence kar naprej opozarjati. Kuščarji so najraje pozaspali. Pajk je kar naprej nekaj drezal in bolhe so bile nemirne. Pohvaliti pa je treba mravlje. Te so delavne, čeprav se s tem razred ni prav nič izboljšal. Plavalci so vzor. Napredujejo hitro, kolektivno in uspešno. Vsi se znajo potapljati, plažiti se po dnu, lebdeti na gladini ali se drsati po vodi. Le eden jih ovira, to je kačji pastir, ki se najraje plazi po dnu v nasprotju z drsanjem po vodi, ker je zelo štorast.

Tako se godi iz dneva v dan v žuželčji šoli. So pa dnevi, ko kapne kaka solza ali vzdih:"Oh, ta šola." Tečejo dnevi, vsi se izpolnjujejo, si izmenjujejo nasvete ter vadijo. Vsi se zavedajo, da kmalu zazvoni plava zvončica, ki naznanja začetek in konec pouka.

Že davno je odzvonila zvončica in žuželke, ki so sedaj samostojne, so dejale:"Oh, ta šola." Toda tokrat ne iz sovraštva do nje. Sedaj iz zavedanja, da kar so v šoli zamudile, se ne da nadoknaditi in da so to bili najlepši dnevi življenja.

Poslušajte, zopet zvoni zvončica, ki bo zvonila še mnogo let, vedno za nove malčke.

Tea Sulič
7. d

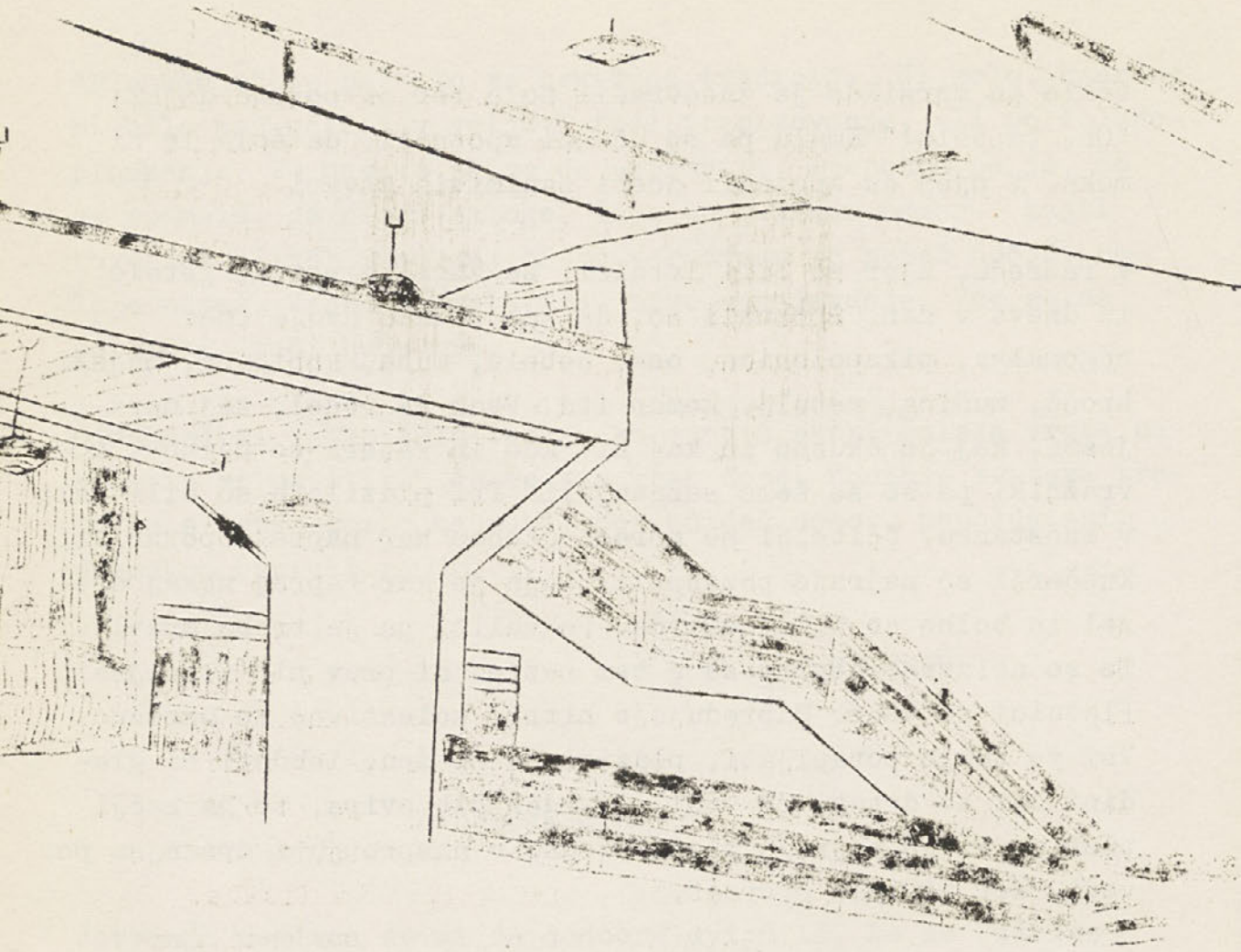

N A R A Z P O T J U

Koliko let je že tega, kar sem prvega septembra tistega leta plašno vstopil v veliko zgradbo, ki se ji pravi šola. Mama mi je bila za spremstvo. Takrat sem se zdel sam sebi tako majhen v gruči otrok in bal sem se. Vendar sem se znebil tega strahu in "zakorakal" v osem let osnovne šole.

V nižjih razredih sem bil zelo živahen in sem mamo često spravljal ob živce s podpisi, ki sem jih pogostokrat prinašal od pouka. Zdaj sem že nekoliko bolj umirjen, vendar še vedno ne tako, kot bi moral biti.

Zelo sem občudoval učence iz višjih razredov in zdelo se mi je, da jaz nikdar ne bi mogel biti tako velik, tako močan in pameten. Čeprav so nas nekateri osmošolci tepli, sem imel spoštovanje do njih, pa tudi strah, seveda.

V nižjih razredih sem že veliko doživel, vsaj tako se mi je takrat zdelo. Preselil sem se v drugi del šolske zgradbe, v višje razrede. Na vrsto je prišel predmetni ter kabinetni pouk, pa sprehajanje po avli med glavnim odmorom ter druge, za nas, petošolce, nenavadne reči. Dobil sem nove sošolce, vse je bilo drugačno, tuje, nenavadno. Vendar sem se kmalu vživel. Spet je vse začelo teči po starem. Na vrsto je prišla prva simpatija. Bil sem noro zaljubljen. Vsak dan sem hodil za njo po avli. Najbrž me je imela že do vrha glave. Kmalu sem jo pozabil. Življenje se je vrtelo naprej. Spoznaval sem nove predmete : biologijo, zemljepis, zgodovino, pozneje tudi kemijo in fiziko. Treba se je bilo bolj učiti. "Marko, bliža se osmi razred, saj veš, kaj je to ! Bolj se moraš potruditi, ne bodi no tako površen!" Take in podobne "izjave" sem pogostokrat slišal iz maminih ust. Tudi sam sem spoznal, da se bom moral bolj učiti, kajti nisem imel delovnih navad.

Počitnice, zlate počitnice. Morje, sonce, peščena plaža, vse je lepo. Kopam se, sončim, uživam in premišljam o preteklem šolskem letu. Kako hitro se vrti film. Ne morem slediti vsega. Kmalu bo spet šola, zadnji razred v osemletki, odločitev, uspeh, odločitev, uspeh, odločitev, uspeh .....

Prvi šolski dan. Vsi smo veseli, hkrati pa imamo čuden občutek, kajti zavedamo se, da je ta razred odločitev za vse naše prihodnje življenje. Vsi se učimo, učimo in spet učimo.

Kot bi mignil - polletje. Sedaj nastane tista odločitev: kam naprej ? Treba se je vpisati. Kaj, če zgrešim šolo ? To pomeni - leto v nič. Kaj, če nisem dovolj dober za tisto šolo ? Seveda mi pomagajo starši, v šolo prihajajo ljudje, ki nam razdelijo teste, ki jih rešujemo. Na podlagi tega ugotovijo, za katero šolo smo sposobni. Kaj pa, če se ljudje s testi zmotijo ?

Dolgo sem premišljeval, v katero šolo naj se vpišem. Kemijska srednja, gimnazija in še nekatere druge, to se je ves čas vrtelo v moji glavi. Bil sem na razpotju, ki je lahko usodno za celo moje nadaljnje življenje, prelomnica, ki mi pomeni ogromno. Nazadnje sem se odločil za gimnazijo.

Sedaj, ko se vsega tega spominjam, ko premišljujem, kaj vse sem doživel v osnovni šoli, se mi zdi, kot da se je to zgodilo v pol leta, ne pa v celih osmih letih. Zdi se mi, kot da sem vse skupaj sanjal, vse je nekako zabrisano.

Ko mislim na osnovno šolo, se že vidim v gimnaziji, v razredu z novimi sošolci, vse je tako novo, novo, nenavadno, kot v petem razredu v osnovni šoli. Vem, da se bom moral navaditi in tega se bojim.

Ali življenje teče naprej, še veliko bo takih razpotij in odločitev, tudi pomembnejših kot je ta. Vendar se bom spominjal osnovne šole, kakor se bom tudi vedno spominjal gimnazije, prijateljev in profesorjev. Tako je življenje.

Marko Boh

8. b

O B S L O V E S U

Z nasmeškom se, posebno zadnji čas, spominjam dni, ko smo črvički mali, prvič v zgodovini grmske šole gulili šolske klopi in gledali na one - visoke može in žene iz osmega, z občudovanjem - spoštovanjem. " Kje smo še mi ?" smo si govorili in vestno poslušali našo tovarišico, ko smo v rokah prvič okorno držali nalivnik. Bili smo seveda zelo ponosni, ko smo prvič napisali s pisanimi črkami malo, kratko besedo, ki je sestavljena le iz dveh črk, a pomeni toliko lepega - sinonim ljubezni : mama.

Vsak dan smo odkrivali nove skrivnosti, prah pod stopnicami.... Dekletce z dolgimi kitami in največkrat velikimi živo rdečimi pentljami na njih pa je željno bralo. Prebrala je vse, kar je videla, spoznala in želela spoznati, čeprav sta se očka in mamica jezila, da je še premajhna in da preveč branja zelo škoduje njenim rjavim, zaupljivim očem. Mala punčka pa je bila trmasta. (mama je vedno rekla, da po očetu in se nasmehnila), zacepetala je z nogami in oba globoko pogledala : "Ampak jaz hočem brati ! Jaz rada berem !" Prva polovica prvega razreda je minila in deklica, ki ni več pustila, da bi jo oče vzel v naročje, je dobila bratca. Zdelo se ji je čudovito ; tako majhno bitijce, tudi jaz sem bila včasih taka .... in pomislila naprej, računala na prste, si pomagala tudi z mamo in ugotovila : " Ko bom jaz hodila v 8. razred, bom stara 14 let, moj bratec pa bo takrat star 8 let in bo hodil v 2. razred."

Kadarkoli jo je tovarišija vlekla za kite, jo dražila do solz, da je nekoč Petra ugriznila v prst in je zato dobila podpis od tovarišice, so njene oči dobile temnejši lesk. Spoznala je krivico, vso zlaganost okoli sebe....

Po čem najbolj žalujem ? Kadarkoli sem rekla stari mami : " Ah, mati, kje je še osmi razred ? Nikoli ga ne bom dosegla !" se je nasmehnila, da so se ji gube in gubice na čelu izravnale, me svetlo pogledala, potegnila k sebi in zašepetala na uho tiho in skrivnostno : " Poslušaj, tepka : Minute se vlečejo, a leta tečejo !"

Kako dobro te šele sedaj razumem, stara mati. Včasih me ima, da bi kar zapela : " Oj, mladost moja, kam si se zgubila zgubila, kakor da bi kamen v vodo potopila ?!"
Smešno, včasih se pučutiš tako star. Misliš, načrtuješ, gledaš v prihodnost : " Samo da pridem do poklica ! Ah, kjé je še ekonomska ??!"

Nekako se veselim konca šolskega leta - 8. razreda, potem veljáš že na pol odraslega, kar včasih tako potrebujéš, pa spet vem, da se bom krepko zjokala. No, v šoli verjetno ne, ampak doma, v blazino, ko ni nikogar okoli tebe, le ti in tvoji osnovnošolski spomini : prvi razred : V tem je bilo še najbolj fino, le tovarišica je včasih tako zakričala, da si kar otrpnil - tudi zdaj se ni spremenila.... in se nasmehneš ; drugi, tretji, četrti, peti, šesti, sedmi, kaj je ostalo od njih : tov. Bunčeva : " No, otroci, za kaj uporabljamo pepel ?" Vsi roke gor, kdo ne bi vedel, da za gnojilo. Tovarišica pokliče Mileno - " genija" za SND.

Milena bliskovito vstane in ponosna, da enkrat zna, izstreli : " Za kurjavo !"

Niso samo veseli trenutki, ohranilo se jih je veliko tudi zelo, zelo žalostnih. A nanje ne bom mislila, naj mi ostane osnovna šola in 8. razred v najlepšem spominu.

Fanika Kastelic
8. a

N A Š I H O S E M L E T

Pred osnimi leti, ko je bila otvoritev nove osnovne šole GRM, smo bili prvošolčki. Prestrašeni, nenavedni. Spominjam se, da me je od strahu bolel trebuh, ko sem prvič prišla v to stavbo. Zbrali so nas po razredih in začelo se je s črko A in z računom 1 + 1. Prihajale pa so vedno težje stvari in tudi mi smo postajali bolj junaški. Ko sem bila v drugem razredu, sem oštela prvošolčka, ki se je zaletel vame :

".... in drugič pazi, kajti jaz sem že v drugem razredu !"

V tretjem sem opazovala " ta velike". Zdeli so se mi neumni, ker so tako pogosto tiščali glave skupaj in se hihitali. Ko bom jaz tako velika....

Neverjetno hitro so minila vsa ta leta. Četrti razred z rudniki, potencami in gamsi, peti s prvimi poskusi angleškega govorjenja " I am Nataša " ; šesti, sedmi. Sedmi mi je bil od vseh let najbolj všeč. Včasih si tako želim, da bi bila spet v sednem razredu, a žal je to nemogoče.

In tako smo v osmem razredu. Kar naenkrat. Naenkrat smo " ta veliki", ki imajo več pravic, a tudi več dolžnosti. In otročad nima več nobenega spoštovanja do starejših. Joj, kako sem se na široko izognila vsakemu višješolcu, če sem slučajo morala mimo njega. Zdaj pa se mularija zaletava v nas, nas spotika, prevrača, brca, zmerja; ko pa katerega prijazno pobožaš, da bi mu razložil osnovna pravila olike, se takoj derejo :

" Nisem jaz !" ali :

" Tovarišica, ta me pa tepe !" In potem smo grdi, nesramni in neolikani, ker izrabljamo svojo moč proti malim revčkom.

Prva generacija smo, ki bo končala osemletko na tej šoli. Prva, ki se je osem let potila v teh razredih, pred temi tovariši. Prva, ki je preizkusila novo matematiko. Celodnevni šoli smo ušli.

Težko se bo ločiti od poslopja, v katerem smo preživeli toliko veselega in žalostnega. Toliko strahu pred redovalnico in tudi ponosa, če se ti je le posrečilo dobiti tisto tako zaželjeno petico.

Včasih sem si želela, da bi se šola podrla, da mi ne bi bilo več treba hoditi vanjo. Če pa pomislim, kaj vse sem doživela v njej, se zavem, kako nam je lepo, da jo imamo.

Šola grda ali lepa, žal se vedno bolj bliža dan, ko bo treba zadnjič reči : ZBOGOM, OSNOVNA ŠOLA !

Nataša Cujnik

8. c

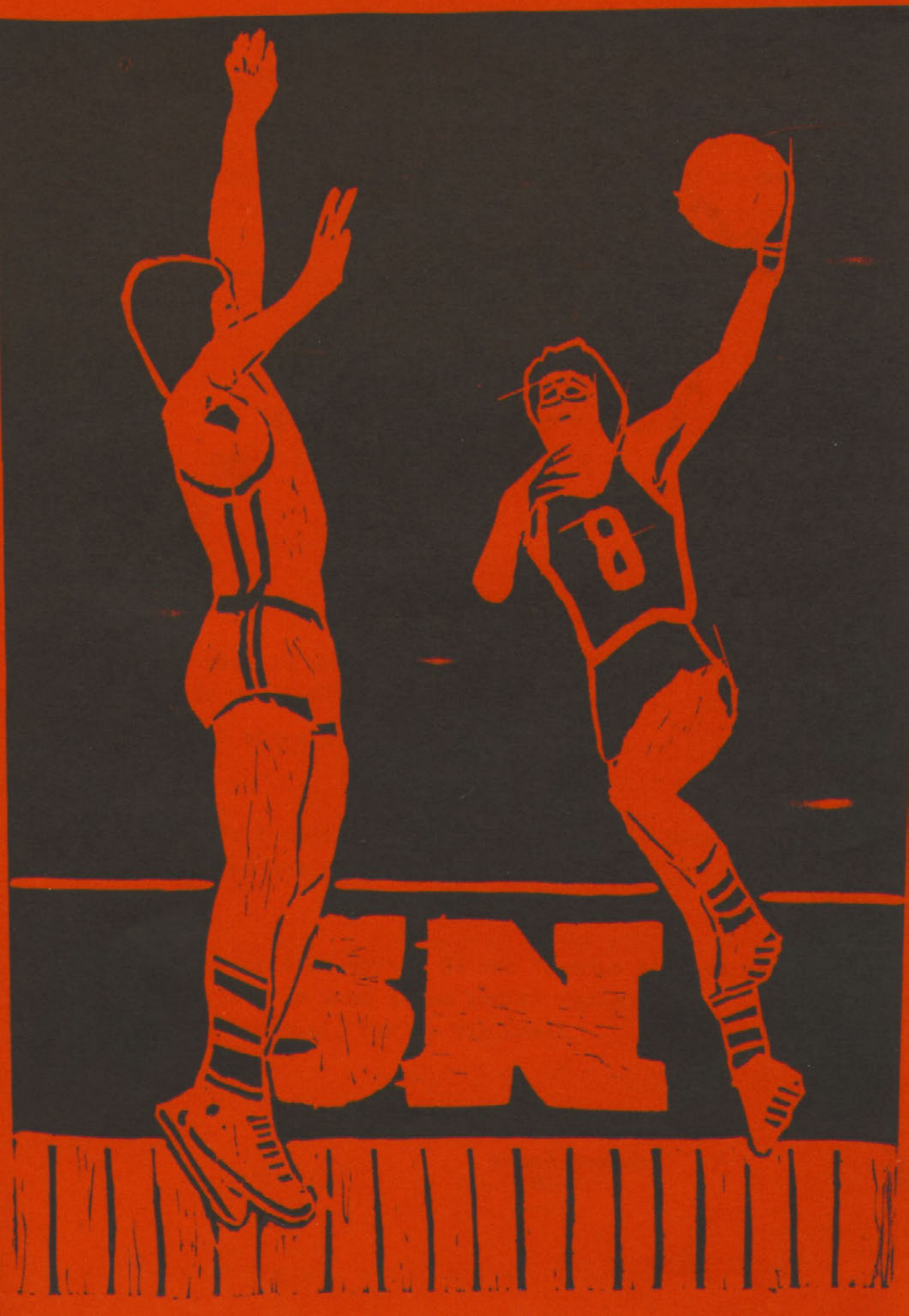
8
5N

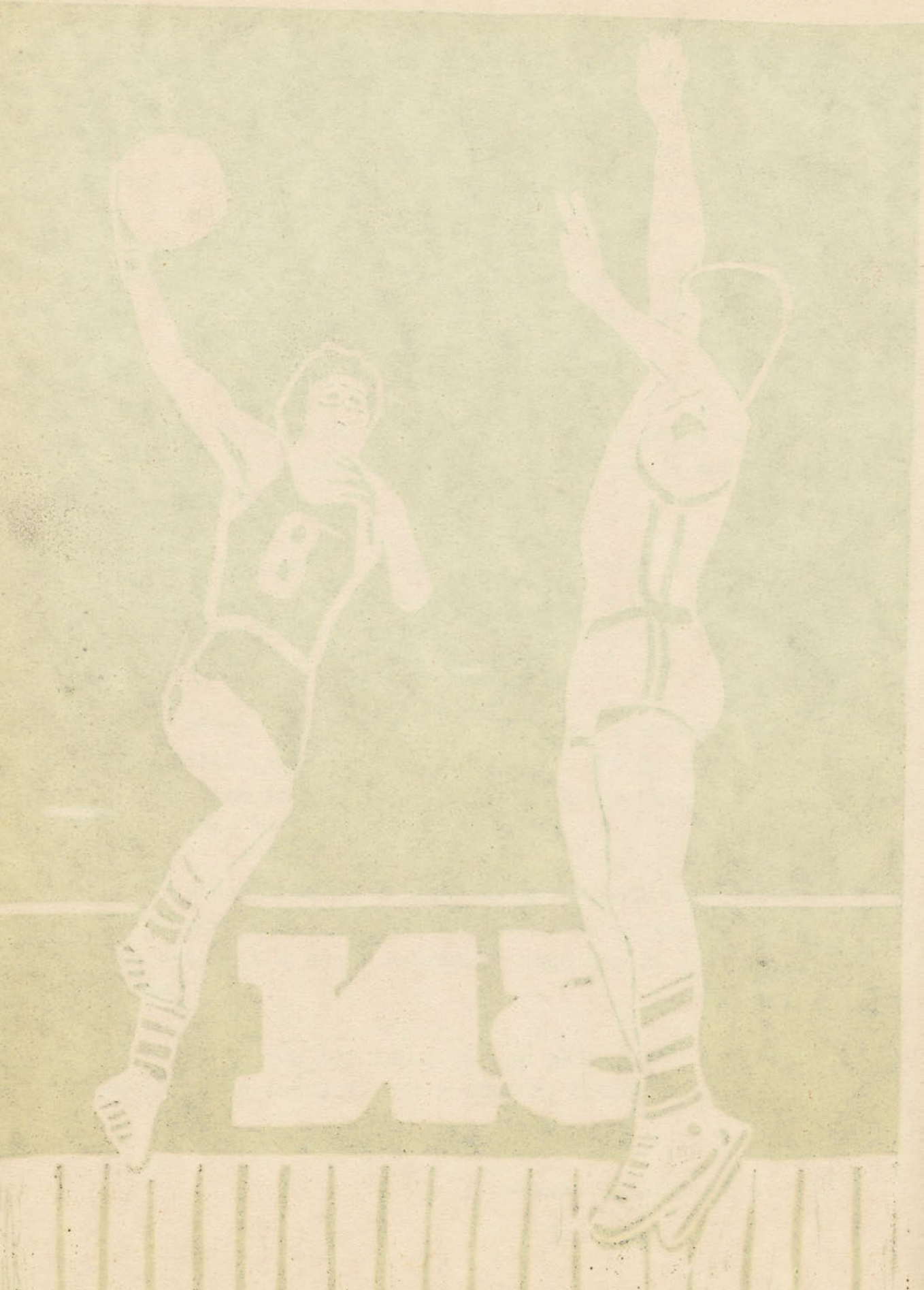

STRANSKE ZVEDRILE

Pri fiziki tovariš razlaga o ogledalih: "No Igor, kam zjutraj pogledaš, če si čist?" vpraša tovariš.

"Na brisačo," hitro odgovori Igor.

Ko smo se v šoli cepili proti črnim kozam, je Darko rekel Andreji: "Sedaj sem pa varen pred tabo."

Pri kemiji tovarišica vpraša Silva: "Kakšna spojina je H_2SO_4?"
"To je ...., saj jo imam že na konici jezika."
"Le hitro jo izpljuni, ker je kislina!"

Tomaž Rozman
8. d

POSETNICE

Darja Polko

Tone plánika

Katere sladkarije rad je Tone ?

Edi Klis
Makarska

Simon Trdina

Kaj sta Darja in Edi po poklicu ?

Katero knjigo prebira Simon ?

Sestavila: Mojca Petretič, 6. d

ADA MESTR-M

LADA BOTEV

Kje živi Ada ?

Kateri predmet v šoli ima Lada najraje ?

Sestavila: Silva Ostojič, 7. c

Robi Ram

Meta L.

V katerem mestu je bil rojen Robi ?

Kateri predmet Meta doma sovraži ?

R E P U S I

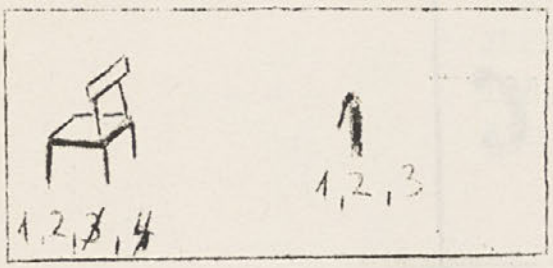

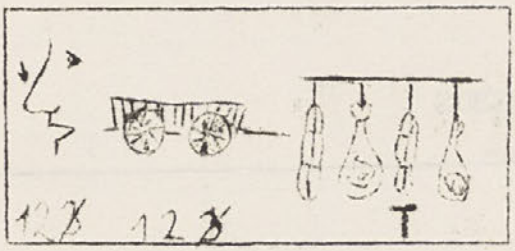

Jasmina Zlatkovič, 7. b

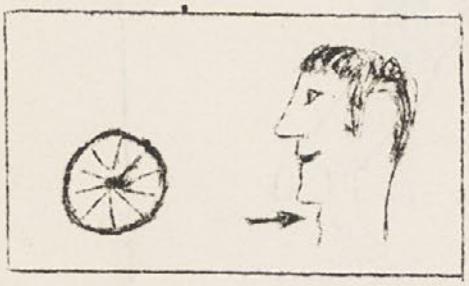

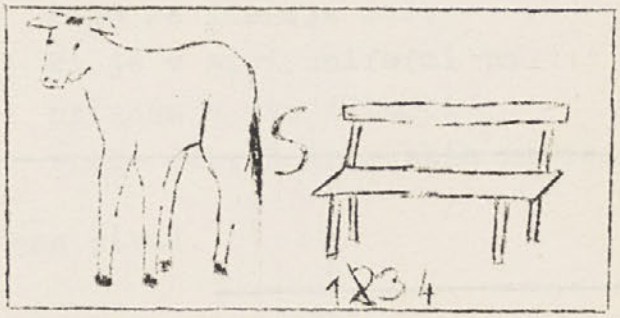

Tomaž Rozman, 8. d

Obrnjeni rebus

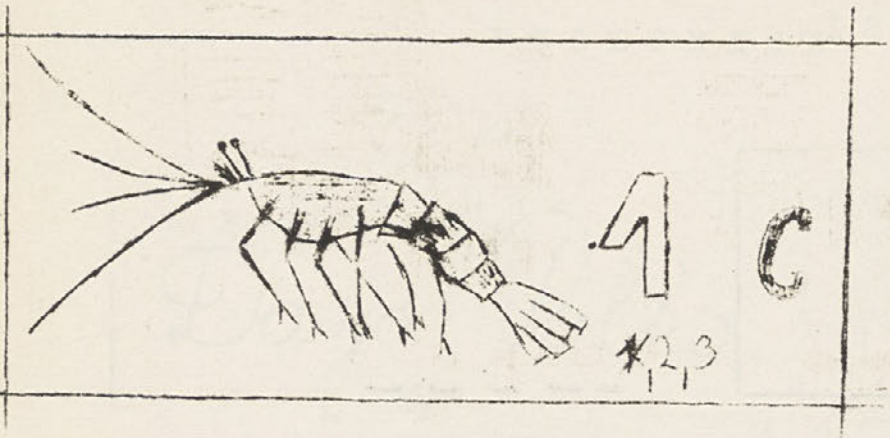

Tomaž Rozman, 8. d

REBUS

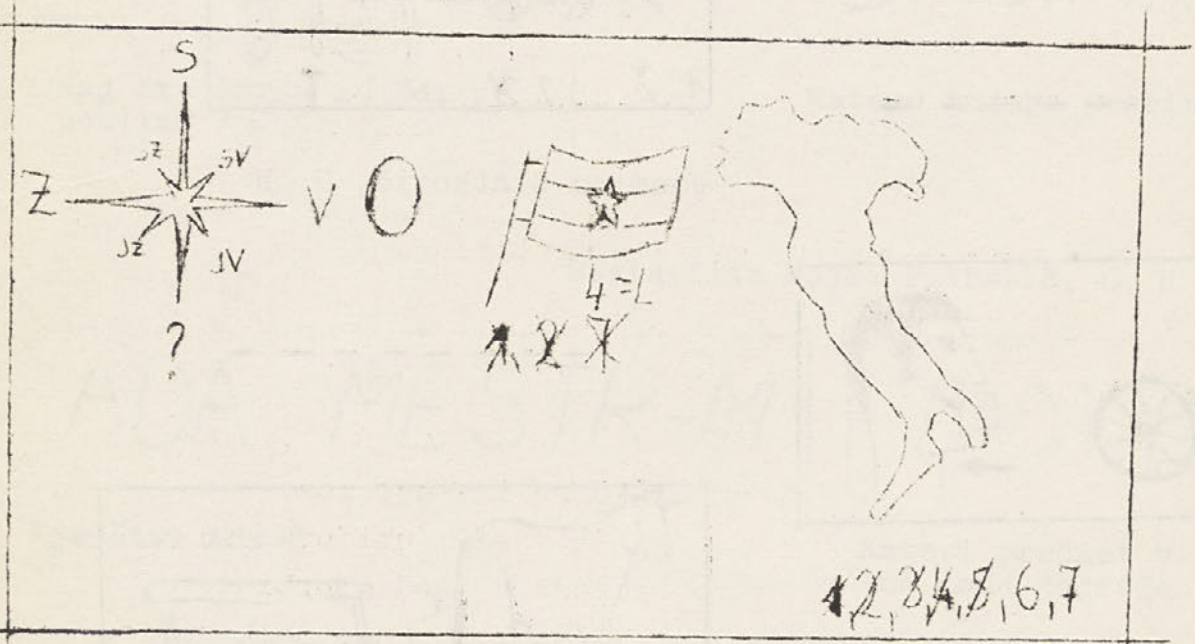

Silva Ostojič, 7. c

Tomaž Rozman, 8. d

PARLOV - - - - -

MERKUR
VENERA
ZEMLJA
?
JUPITER

JAZ
?
ON
ONA
ONO

- - - -

12~~3~~ ~~4~~

MA

- -

TI

1 ~~2~~ ~~3~~ ~~4~~ ~~5~~ 6

K

Silva Ostojič, 7. c

U G A N K E

Ko ga srečaš,
se primeš za gumb.
Koga vidiš ?

Zvest je,
pameten je,
rad te pa tudi ugrizne.
Kaj je to ?

Kako se imenuje mož,
ki je v sivi uniformi in
prinaša v svoji torbi
vrsto dobrih in slabih novic.

V vsaki besedi se skriva ena žival.
Poišči jih!

1. PLEVEL
2. PRISLONITI
3. UŠESA
4. KRTAČA
5. HRAPAVO

Sestavila:
Darinka Kos, 7. b

Če boš pravilno razvrstil vse predmete v razpredelnico, boš dobil pod I. in II. stolpec dve živali.

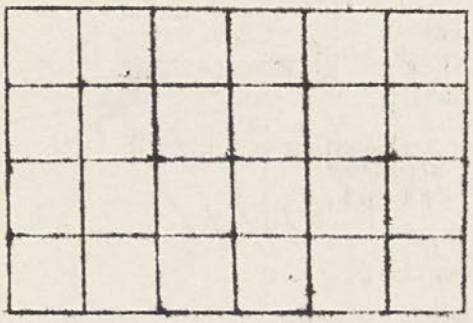

Silva Ostojič, 7. c

1. Ugotovi, katera žival je: rada je sir, živi v luknji, sovražnik ji je mačka.
2. Ime četrtega meseca.
3. Rudnik živega srebra.
4. Priimek našega boksarja Mateja.
5. Glavno mesto Jugoslavije.

Jasmina Zlatkovič, 7. b

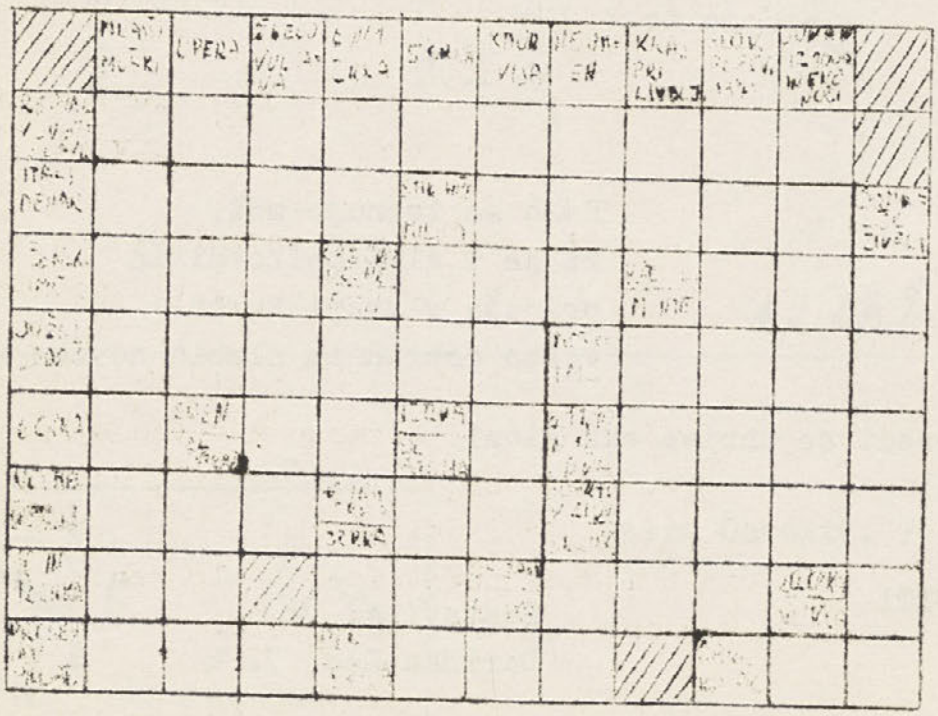

MARKO GREGORIČ 7. d

o kulturi in " kulturi".....

Na koncu šolskega leta smo. Osmošolci imajo že preštete dneve in preostale črtajo kot vojaki, ki čakajo, kdaj bodo šli domov- vsak minuli dan posebej.

Ko, pa ne bi govorili samo o osmošolcih, ampak o nas vseh. Govorili bomo o KULTURI. Saj vsi vemo, kaj je kultura. Neprestano slišimo kulturno obnašanje, kulturno vedenje, kulturni šport in še bi kaj naštevala . Posebno kulturni smo na kulturnih prireditvah, kjer v prvih vrstah gledajo nastopajočim skoraj pod nos, v srednjih vrstah se presedajo sem ter tja, v zadnjih se že boksajo (kulturno, seveda). Nekateri si izberejo prostor daleč od oči učiteljev, kjer "kulturno ležijo" na tleh in se "kulturno" kregajo za prostor.

Zdi se mi pa, da smo najbolj kulturno"kulturni"pri nogometnih tekmah, kjer je ob vsaki tretji besedi še "kulturna" psovka ali kletvica. Če se le da, se "kulturno" skregamo ali stepemo.

Naša kultura je opazna tudi med odmori, zlasti med glavnim in to pri malici. Čaj, kavo ali karkoli že je, polivamo, namaza je več na mizi ali tleh, samo na kruhu ne.

Pa še nekaj znamo na naši šoli zelo kulturno- "sposojati" si tuje reči. Danes si "sposodiš" denar v sošolčevem žepu, "pomotoma " vzameš domov tuje čevlje, jopo, dežnik..... Da bi bilo treba vrniti, se niti ne spomniš. Da , tudi to se dogaja na naši šoli.

Mislim, da bo dovolj. Želim vam prijetne počitnice, obilo sonca in zabave ter da bi se kdaj pa kdaj le spomnili na kulturo.

Bodeča Neža

K J E J E K A J ?

DOMOVINA

1. Domovina (Barbara Bulc, 8. c) str.1
2. Stari oče mi je pripovedoval (Mirjam Burger, 3.b) 2
3. Dogodek iz vojnih dni (Alenka Florjančič,2.b) 3
4. Vojna (Clavdija Mestnik,4.b) 3
5. Padel je mlad partizan (Maja Dravinec,4.b) 4
6. Kurirček (Mirjam Burgar,3.b) 4
7. Iz mladih dni mojega očka (Andrej Hefferle,3.a) 5
8. Bila sem kurirka (Andraja Došler,6.b) 6
9.Umrl je veliki revolucionar E. Kardelj (Daša Bračko,7.d) 8
10. MI GRADIMO CESTE, PROGE 10
11. Proslava ob 20-letnici izgradnje avtoceste (Lilijana Luzar, 8. d) 11
12. Tov. Tito je dejal:"Mladina je naša moč, naše bogastvo." (Barbara Bulc,8.c) 12
13. Zakaj mladi sodelujejo na delovnih akcijah (Helena Janžekovič,8.c) 13
14. Kaj nam pomeni tovarištvo (učenci 3.b raz.) 14
15. Razmišljanje o vojni in miru (Erika Papež,8.d) 15
16. Živijo vsi otroci srečno, brezkrbno (Helena Janžekovič,8.c)16
17. Ko bi si vsi ljudje podali roke (Jasna Dokl,8.c) 18
18. NARAVA ,NARAVA 20
19. Mak (Jerneja Košmerl,4.d) 20
20. Prišla bo pomlad (Maja Gorše,4.c) 21
21. Mušnica (Maja Dravinec,4.b) 21
22. Pomladno jutro (Tanja Kraus,8.d) 22
23. Ubogi vrabček (Boštjan Gorše,1.c) 24
24. Moj papagaj (Anica Bradica,1.d) 24
25. Naša muca (Urška Kusič,2.a) 25
26. Moj kuža (Igor Terček,2.d) 25
27. Babičina muca (Matej Luštek,1.c) 26
28. Sinička (Karmen Cvetko,4.b) 26
29. Naša veverica (Tomaž Znidaršič,2.a) 27
30. Ptice pozimi (Urška Kusič,2.a) 27
31. ZIMA, ZIMA BELA
32. Sneženi mož (Andreja Došler,6.b) 28
33. Na snegu (Boštjan Virc,1.c) 28

34. Smučanje na Krvavcu (Katja Štebljaj,1.c) 29
35. Zimska zgodba (Mateja Vukšinič,3.d) 30
36. Na snegu (Sašo Nikolič,3.d) 31
37. Nesrača na smučanju (Miha Kordiš,1.c) 31
38. Zimsko veselje (Andreja Došler,6.b) 32
39. Dogodek prazničnih dni (Rosana Pestner,5.d) 33
40. Občudovala sem ples snežink (Sonja Nemanič,7.d) 34
41. DAN ŽENA 36
42. Moja mama (Rosana Pestner,5.d) 37
43. Moja mama (Peter Renčič,2.d) 38
44. Razveselila in užalostila sem mamo (Sanda Progar,7.d) 39
45. IMAMO JIH RADI 42
46. Moja punčka Tina (Dunja Legan,2.d) 42
47. Moja sestra (Lidija Gabrijelčič,7.d) 43
48. Moja sestrica Anuška (Andreja More,2.d) 45
49. Moj bratec (Borut Tomazin,2.d) 45
50. Moja tovarišica (Daša Bračko,7.d) 46
51. IZ RAZREDNIH SKUPNOSTI 47
52. Tekmovanje Tito-revolucija-mir (Sonja Nemanič,7.d) 48
53. Hodim v CKŠ (Bernardka Staniša,5.a) 49
54. Pionirska hranilnica OŠ Grm (Andrej Čopič,3.b) 50
55. Hranilnik, Varčevalka, Pikapoka (Vanja Nikedelj,3.b) 51
56. Športno življenje na naši šoli (Tomaž Savšek,8.a) 53
57. Kurirčkova torba (Polonca Kukec,4.d) 55
58. Srečanje mladih tehnikov (Tomaž Savšek,8.a) 57
59. KNJIGA- MOJA PRIJATELJICA 59
(B. Bulc,8.c)
60. Knjiga, ki me je prevzela (Helena Janžekovič,8.c) 61
61. Knjiga, ki me je prevzela (Andreja Došler,6.b) 63
62. RAZMIŠLJANJE O PRIHODNOSTI 65
63. Zakaj bo tako? (Barbara Bulc,8.c) 66
64. Čez dvajset let (Sonja Golob,8.c) 66
65. Čez dvajset let (Mateja Globokar,8.c) 69
66. ODPIRAMO NAŠO POŠTO 71
67. Nevarnosti na poti v šolo in domov (Miranda Južnič,5.a) 72
68. Veliki strah (Natalija Petaković,7.c) 73
69. Delfin (Marcel Milič,8.b) 74
70. Samota (sn) 75
71. Bridka resnica (sn) 76

str.

72. Novo mesto v časih, koje bila moja mamica še otrok (Jerica Avsec,3.a) 77
73. Moja prva kuharska izkušnja (Gregor Bulc,3.a) 78
74. Skrivnostna knjiga (bj) 79
75. Mama je prišla z govorilne ure (Suzana Blatnik,7.d) 80
76. Oh, ta šola (Katja Puhar,7.d) 81
77. Dan v šoli (Helena Slamnik,7.a) 83
78. Tuželčja šola (Teja Sulič,7.d) 84
79. Na razpotju (Marko Poh,8.b) 86
80. Ob slovesu (Fanika Kastelic,8.a) 89
81. Naših osem let (Nataša Cujnik,8.c) 91
82. STRANI RAZVEDRILA 93
83. Šale (Tomaž Rozman,8.d) 93
84. Posetnice (Darinka Kos,7.b ,Silva Ostojič,7.c, Tomaž Rozman,8.d) 95 96
85. Uganke, Skrivalnica (Darinka Kos,7.b) 97
86. Mali križanki (Jasmina Zlatkovič,7.b) 98
87. Križanka (Marko Gregorič,3.d) 98
88. Bodeča Neža 99

LINOREZE SO IZDELALI

1. Zamišljena (naslovna stran) - Marjanca Forščeк, 8. a
2. Pohod partizanov - Ivan Prus, 8. a
3. Sneženi možje - Urška Kastelic, 6. a
4. Portret - Igor Erlan, 8. d
5. P i kemiji - Igor Merlin, 8. d
6. ŠŠD - Don Šefman, 8. d
7. Košarka - Andrej Lapanje, 8. d

Z likovnimi prispevki so glasilo uredili:
Leon Meglič 7. b, Barbara Bulc, Sonja Golob, Darja Hrovatič in Helena Janžekovič (vse 8. c)
Predrag Marčetič, Igor Merlin, Miha Košir in Tomaž Rozman (vsi 8. d)

UREDNIŠKI ODBOR:
Helena Janžekovič, Nataša Cujnik, Barbara Bulc, Sonja Nemanič, Alenka Matjašič, Helena Slamnik, Leon Meglič, Miha Košir, Tomaž Rozman

Odgovorni urednik: Ivana Tanko
Naklada: 600 izvodov
CENA: 10 din